

Adventes Vēstis

2019
DECEMBRIS
#287

SEPTĪTĀS DIENAS ADVENTISTU LATVIJAS
DRAUDŽU SAVIENĪBAS IZDEVUMS

PRĀTA UN
ĶERMEŅA
HARMONIJA

KUR PIEDZIMA
JĒZUS?

CEĻI, KUROS VADĪJIS
KRISTUS

Jauniešiem:

**Kopā
ar Dievu
Anglijā**

Pusaudžiem:

Papagaiļi sludinātāji

Bērniem:

**Visbrīnišķīgākā
DIEVA dāvana**

Saturs:

04

LATVIJAS ZIŅAS

06

VĀRDS MĀCĪTĀJAM
Kur piedzima Jēzus?

09

VESELĪBA
Prāta un ķermeņa harmonija

10

PA BĪBELES LAPPUSĒM
Atklāsmes grāmata.
Apokalipses kopsavilkums, 12. daļa

12

TĒMA
Ceļi, kuros vadījis Kristus

21

SABATSKOLA
Sabatskolas elementi:
Mūsu jauniešu domas par Bībeles
izpēti sabatskolā 2

22

JAUNIEŠI
Kopā ar Dievu Anglijā

23

AKTUĀLS JAUTĀJUMS
Ziemassvētku karuselis

24

PUSAUDŽI
Papagaiļi sludinātāji

26

BĒRNI
Visbrīnīgākā DIEVA dāvana

Adventes Vēstis ir Septītās dienas adventistu Latvijas draudžu savienības izdevums.

Reģistrācijas apliecības Nr. 1918.

Iznāk reizi mēnesī. Tirāža: 700 eks.

Galvenā redaktore: Anītra ROZE

Redakcija: Agris BĒRZIŅŠ, Vineta KRAULIŅA,

Vilnis LATGALIS, Mārīte LIPSKA,

Ance ZELČA, Andris PEŠELIS

Dizains un makets: Libri Style SIA

Izdevējs: SDA Latvijas draudžu savienība

Adrese: Baznīcas iela 12A, Rīga, LV-1010

E-pasts: adventesvestis@inbox.lv

Iesūtītos materiālus redakcijai ir tiesības rediģēt.

Par reklāmas izvietojumu uz 4. vāka rakstīt

adventesvestis@inbox.lv.

VĀRDS REDAKCIJAI

Šogad ir simtā gadadiena kopš Bermonta padziļšanas no Rīgas un simtu pirmā gadadiena kopš Latvijas valsts proklamācijas. Dzīvojam brīvā, neatkarīgā un tiesiskā valstī. Baudām to, ka nav kara, dabas katastrofu, epidēmiju vai postījumu. Tomēr cilvēki jūtas vilušies un vēlas vairāk. Draudzēs ārpus Rīgas skan sūdzības, ka cilvēki aizbrauc. Tie, kuri paliek darboties vietējās draudzēs, turas pēdējiem spēkiem, lai uzturētu esošo draudzes saimniecību, dievkalpojumus un draudzkopību. Visur vērojams spēku izsīkums. Cilvēki neredz savu vietu savā zemē, neredz savu vietu kalpošanā sabiedrībai, neredz savu nākotni. Daudzi apgalvo: "Man šī valsts neko nav devusi...", arī draudzē skan līdzīgas balsis: "Man šī draudze neko nav devusi...". Ļaudis gaida dāvanas, pie kam nepelnītas dāvanas, aizmirstot, ka jau ir saņēmuši veltes, kuras maz tiek vērtētas. Lūk, Dieva dotās dāvanas – no vienas puses tas ir miers, daba, dzīves vieta, veselība, darbs, svaigs gaiss, tīrs ūdens un vēl citas; no otras: tie ir Dieva apsolījumi un Viņa dotie talanti, kurus nepieciešams vingrināt un pavairot. Draudze ir vieta, kur iespējams šos talantus audzēt, stiprināt un palielināt, Dievam par godu īstenojot Viņa dotos apsolījumus. To veicot, pieaug gan spējas, gan spēks. Tā ir mūsu ikviena atbildība Dieva priekšā.

Dieva Valstība ir sagatavota ne tikai gaidītājiem vai ticīgajiem, bet gan Kristus mācekļiem, kuri seko tam Kungam, atdarinot Viņu un meklējot pazudušo. Kā raksta tā Kunga vēstnese: "Vienīgi Kristus metode dos patiesas sekmes cilvēku glābšanā. Pestītājs nāca pie cilvēkiem kā tāds, kas vēlas tiem darīt labu. Viņš bija līdzjūtīgs, kalpoja viņu vajadzībām un iemantoja viņu uzticību. Tad Viņš lūdza: sekojiet Man." (*Kristus dziedinošā kalpošana*, 143). Tas ir ceļš pie Kristus un kopā ar Viņu. "Kas teicas paliekam Viņā, tam pienākas arī pašam tā dzīvot, kā Viņš ir dzīvojis" (1Jņ. 2:6). Tikai tas ir ceļš uz mūžīgo dzīvību.

Satversim Kristus stipro roku, sekojot Viņa paraugam! Tas stiprinās! Tas nesīs svētības ikvienam draudzē un sabiedrībā ap mums. Tieksimies pēc tā, lai Dievs svētī Latviju!

Andris Pešelis

Ir pieņemts gada izskaņā atskatīties uz aizējošo gadu, lai pateiktos Dievam par vadību līdz šim un atsauktu atmiņā svētības, kuras esam varējuši sniegt citiem, un prieku, kuru esam saņēmuši paši.

Vispirms vēlos pieminēt Baltijas ūnijas organizēto 3 dienu semināru draudžu vecākajiem marta sākumā Cēsīs, kuru vadīja Ģenerālkonferences un Divīzijas pārstāvji Jonass Araiss un Patriks Džonsons. Tas bija praktisks, iedvesmojošs un motivējošs pasākums dalībniekiem no visām trim Baltijas valstīm. Tik vērienīgs seminārs draudžu vecākajiem līdz šim vēl nebija noticis.

Kā nākošais jāmin LDS ārkārtas kongress, kas norisinājās aprīļa sākumā un kura laikā tika pieņemti un apstiprināti Latvijas draudžu savienības jaunie statūti.

Īpašs notikums bija Baltijas ūnijas kongress maija nogalē Rīgā. Pēc daudzām konsultācijām ar Transeiropas divīzijas vadītājiem, kas norisinājās dažādos formātos, tika pieņemts lēmums par jauna Baltijas ūnijas modeļa ieviešanu praksē. Kongresā tika atbalstīts šis priekšlikums, un delegāti ievēlēja

jaunos vadītājus un Ūnijas padomi paplašinātā sastāvā, iekļaujot tajā arī savienību sekretārus un mantziņus. Pēc kongresa Ūnijas administratīvajā komitejā kā līdztiesīgi tās locekļi sāka darboties visu triju draudžu savienību prezidenti, kas nodrošina koleģiālu lēmumu pieņemšanas kārtību un iespēju izskaidrot vietējo savienību situāciju un vajadzības. Jāpiemin arī ekonomiskais ieguvums, jo tas bija viens no argumentiem pārmaiņu nepieciešamībai. Jau pirmajā pusgadā finansiālais ieguvums no pārmaiņām ir mērāms vairākos desmitos tūkstošu eiro, kas jau tiek un arī turpmāk tiks novirzīti misijas darbam trijās Baltijas valstīs.

Kā vēl vienu ļoti nozīmīgu notikumu vēlos minēt SDA Ģenerālkonferences darbinieka un žurnāla "Ministry" galvenā redaktora Pāvela Goiņas viesošanos Latvijā. Tas bija Dieva brīnums, ka tik īsā laikā bija iespējams noorganizēt šo semināru, kas klātienē pulcēja simtiem klausītāju un kuru joprojām ir iespējams noklausīties mūsu mājas lapā *adventisti.lv*. Bija patiešs prieks tikt ar šo ticības

vīru, kura apbrīnojamā pieredze ir aprakstīta nesen izdevniecības "Patmos" izdotajā grāmatā "Nebeidzami brīnumi", kas turpina iedvesmot lasītājus uzticēties Dievam jebkuros apstākļos un droši doties uz priekšu ticībā, lai piedzīvotu vēl lielāku Dieva klātbūtni un Svētā Gara vadību.

Pateicība Dievam par visu šajā gadā piedzīvoto un pateicība arī katram kalpotājam un ziedotājam par ieguldījumu Dieva darba sekmēšanai Latvijā!

Mans vēlējums visiem žurnāla lasītājiem šajā Ziemassvētku un gadumijas laikā ir ar apustuļa Pāvila vārdiem:

"Kunga Jēzus Kristus žēlastība un Dieva mīlestība un svētā Gara sadraudzība lai ir ar jums visiem!"
(2. Kor. 13:13)

Vilnis Latgalis,
SDA Latvijas draudžu
savienības prezidents

PATEICĪBA UN ATZINĪBA

Valsts svētku dienā saņēmām jauku ziņu no Madonas.

“ŠOGAD PIEŠKIRTI 37 MADONAS NOVADA PAŠVALDĪBAS APBALVOJUMI – PATEICĪBAS UN ATZINĪBAS RAKSTI. Ņemot vērā līdz š. g. 25. septembrim Madonas novada pašvaldībā saņemtos apbalvojumiem iesniegtos pieteikumus (nedaudz vairāk par 50), Apbalvojumu piešķiršanas komisijas izvērtējumu un priekšlikumus, Madonas novada pašvaldības dome ar š.g. 31. oktobra sēdes lēmumu Nr. 527 nolēma piešķirt 21 personai Madonas novada pašvaldības Pateicības rakstus un 15 personām un 1 sabiedriskai organizācijai Madonas novada pašvaldības Atzinības rakstus.”

Pateicības rakstu saņēma arī Baiba un Agris Bērziņi – Septītās dienas adventistu Madonas draudzes mācītāja ģimene. Baiba pati par apbalvojumu saka: “Kad saņēmām ziņu par šo pilsētas novērtējumu,

kaklā kaut kas iesprūda un skats pavērsās uz augšu – paldies Tev, Dievs, ja Esi kādu spējis stiprināt, pacelt, iepriecināt, dziedināt šai mūsu iemīlētajā pilsētā Madonā, par kuras labklājību lūdzam ik dienas.”

Priecājamies un slavējam Dievu kopā ar Bērziņu ģimeni!

DZIESMOTI, IEDROŠINOŠI UN PATEICĪBAS PILNI MIRKĻI VALKĀ

Draudzes dievnamam – 20, draudzes atjaunošanai – 25, bet adventistu kustībai 110 gadi. To visu varējām piedzīvot, atcerēties un par to slavēt Dievu Valkas draudzē 23. novembrī.

Tā kā Valkas draudzes dievnams ir salīdzinoši mazs, koncerts notika Valkas Mūzikas skolā. Paldies skolas darbiniekiem par atsaucību! Prieks, ka Valkas draudzi un ikvienu atnācēju iepriecināja skanīgais jauniešu koris no Cēsīm, iedvesmojošie, enerģiskie un smaidīgie jaunieši - Alberts un Ēriks no Smiltenes, kā arī ikviens mazais un lielais, kurš bija ieradies Valkā. Nemanot paskrēja 2 stundas dziesmotā, pateicības vārdu un apsveikumu pilnā gaisotnē. Paldies ikvienam, kurš ir ieguldījis savu laiku, talantus un spējas, kā arī aktīvi darbojies, bet vislielākā pateicība mūsu Debesu Tēvam, Kurš ir vadījis draudzi līdz šim!

Koncertā izskanēja daudz slavas dziesmu, varējām baudīt kokļu, flautas, ģitāras un akordeona skaņas. Vilnis Latgalis savā uzrunā mums atgādināja par pateicību. Ak, kaut

to atcerētos ikdienā, novērtējot arī šķietamās grūtības, ar kurām Dievs mūs tuvina Sev! Būt pateicīgiem, priecāties un lūgt Dievu ir mūsu visu pienākums. Varena Dievs ir mūsu Spēka Avots. Kungam ir Savs plāns katrā vietā, kā arī katram no mums. Lai Viņš dod mums vēlēšanos to atklāt, saprast un īstenot!

Pēc koncerta Valkas draudzes telpās varējām baudīt cienastu, kā arī kavēties atmiņās, aplūkojot fotogrāfijas un bildes ekrānā. Bija jauki atcerēties iepriekš piedzīvoto, redzot sevi un citus pirms vairākiem gadiem! Jaukas sarunas, smaidi un draudzīgi rokasspiedieni ikvienu stiprināja un deva iedvesmu cīnīties un nepagurt, ejot ar Kristu līdz galam, lai satiktos un nešķirtos nekad. Uz to mudināja Alberta izpildītā dziesma „Kad es iztēlojos”. Aizdomāsimies, kā tas būs satikties ar Dievu, par Kuru tik daudz klausāmies, domājam, runājam un dziedam! Lai tas ir mūsu visu un vēl daudzu citu piedzīvojums!

Vija Mežīte
(Cēsu un Valkas draudze)

GAIDĀMIE NOTIKUMI

4. janvāris – Vispasaules adventistu Lūgšanu un gavēņa diena.

No 8. līdz 18. janvārim notiks 10 lūgšanu dienas “Meklējot Dieva Garu”.

29. martā no plkst. 10.00 līdz 15.00 notiks apmācības dievkalpojumu organizēšanā, iesaistot visas paaudzes. Vadīs Transeiropas divīzijas Ģimeņu kalpošanas nodaļas vadītāja **Karena Holforde**. Draudžu komandas pārstāvju pieteikšana līdz 2. martam; plašāks info pa tālruni 29869979.

KAMERKORIM "CANTAMUS" JUBILEJA

Kamerkoris "Cantamus" šogad svin skaistu apaļu jubileju. Par to, kāds bija ceļš uz kora izveidi un kā šajos gados gājis, "Adventes Vēstīm" pastāstīja kamerkora izveidotāja, vadītāja un dirigente **Jeļena Zaķe**.

AV: Šogad kamerkoris "Cantamus" svin 30 gadu jubileju ar koncertu M. Luterā draudzes dievnāmā. 30 gadi korim ir nopietns, Dieva svētīts stāžs. Bet kāds ir "Cantamus" iesākums? Kā radās doma par šī kora izveidi un kāds ir Tavs ceļš uz to?

Jeļena Zaķe: Šķiet, tas bija vēl studiju gados, kad, apgūstot kordziedāšanas mākslu, radās vēlšanās šīs zināšanas lietot garīgās mūzikas laukā. Neatceros, vai tā bija lūgšana vai dziļa iekšēja vēlme – kaut man kādreiz būtu jauniešu kamerkoris. Tajā laikā draudzes korus bija daudz, bet tie nebija jauniešu kori, līdz ar to šo korus skanējums nebija viendabīgs. Tā nu radās doma izveidot kori no jauniešiem.

Latvijā pienāca pārmaiņu laiks. Sabiedrība bija izslāpusi pēc garīgām vērtībām, un garīgā mūzika nāca istā laikā. Pirmo reizi mūsu koris sapulcējās Torņakalna luterāņu baznīcā. Starp citu, šajā baznīcā es esmu arī laulāta, un pēc dažu mēnešu mēģinājumiem viens no pirmajiem „Cantamus” priekšnesumiem bija dziedājums mūsu laulībās.

Sekoja daudz gadu, daudz koncertu un dievkalpojumu, kuros centāmies atskaņot dažāda rakstura dziesmas, lai katrai gaumei kaut kas tiktu.

AV: Šajos gados notikušas izmaiņas kora sastāvā. Kas vēl ir mainījies?

Jeļena Zaķe: Gadiem ejot, sastāvs pamazām papildinājās ar jauno paaudzi, kas daudz kārt bija mūsu pašu bērni. Es uzsveru, ka papildinājās, nevis mainījās, jo pamatkodols vēl arvien ir saglabājies. Mīlestība uz mūziku un Dievu ir savijušās kopā un kļuvušas par dzīves pamatu. Tikai tā ir izskaidrojams tas, ka pastāvam 30 gadus. Dieva svētība ir bijusi pār mums. Ja redzam, ka klausītāji arī to sajūt, mēs esam laimīgi. Tas dod spēku atkal turpināt.

AV: Šogad svinat arī 10 gadu sadarbību ar labdarības organizāciju ziedot.lv. Esat piedalījušies daudzos labdarības projektos, palīdzējuši daudziem cilvēkiem. Vai ir kāds projekts, kas Tev īpaši palicis prātā?

Jeļena Zaķe: Jā, šogad ir arī 10 gadu jubileja labdarības projektam "Cerības gaisma", kuru organizējam sadarbībā ar labdarības organizāciju "Ziedot.lv". Tas notiks šī gada 22. novembrī Latvijas Universitātes Lielajā aulā 17:00. Iedvesmu šādam projektam smēlāmies no Kristus kalpošanas šajā pasaulē. Viņš palīdzēja dvēselei un arī miesai, zinot, ka tāda veida evaņģēlija sludināšana ir visefektīvākā. Šī gada koncerts būs tāds kā kopsavilkums aizvadītajiem 10 gadiem. Centīsimies uzaicināt tos dalībniekus, kuru dzīves nastu ir izdevies kaut cik atvieglot (kopskaitā viņu ir ap 17).

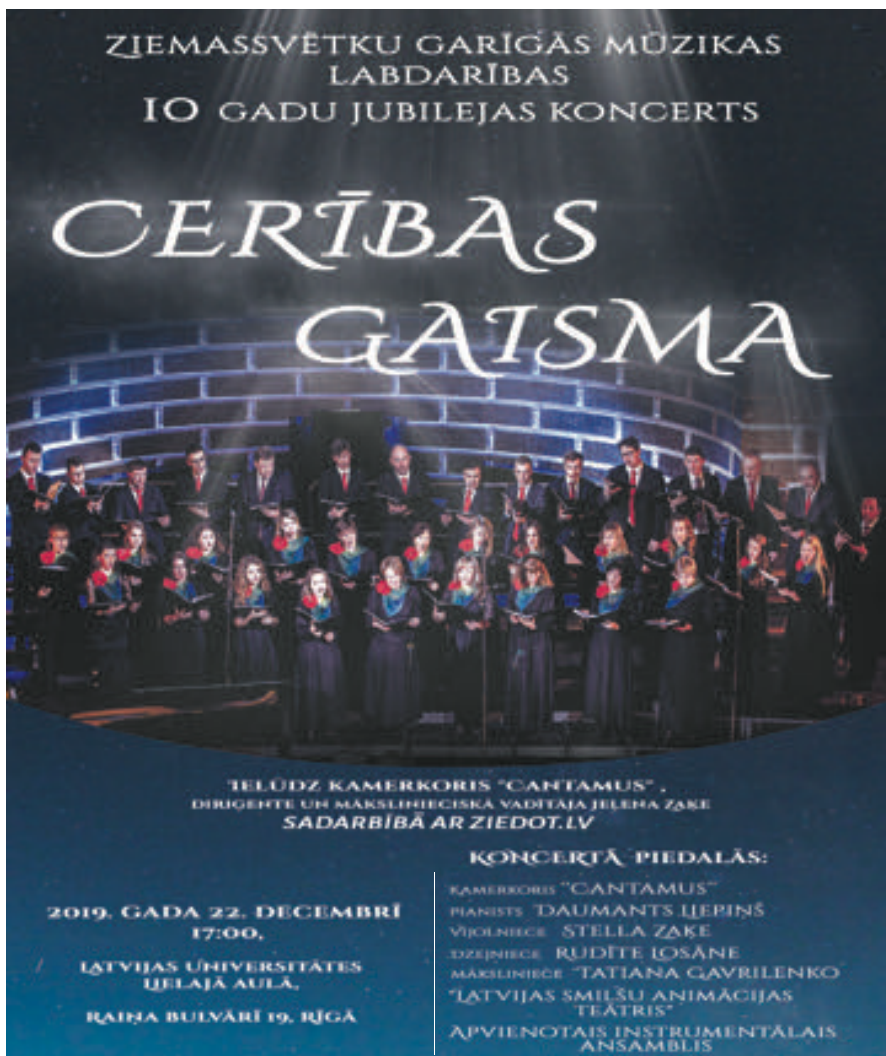
AV: Vai 22. decembra jubilejas koncertā "Cantamus" būs īpaša jubilejas programma?

Jeļena Zaķe: Programma, kā jau vienmēr, tiks veidota pēc principa – lai katram tiktu kāds garšīgs kumosīns. Publika parasti ir ļoti dažāda, jo pats formāts ir tāds – sociāls. Līdz ar to priekšnesumiem ir jābūt dažādiem. Bez kora mūzikas kā spožas pērlītes būs vērojami jauno mūziķu priekšnesumi: pianists Daumants Liepiņš, vijolniece Stella Zaķe, jauno pianistu ansamblis, bērnu ansamblis, dzirdēsim arī Rudītes Losānes dzeju... – vārdu sakot, nāciet klausīties!

AV: Ko Tu vēlētos šajā jubilejas reizē teikt saviem koristiem un klausītājiem?

Jeļena Zaķe: Klausītājiem? Nu pirmkārt – lielu paldies, ka atbalstījāt mūs ar savu klātbūtni. Mēs dziedam – jūs klausāties, jūs klausāties – mēs dziedam. Tā tas varētu turpināties, līdz mēs visi dziedāsim Lielajā korī ar Jēzu pie dirigenta pulsts.

Sagatavoja Anitra Roze

ZIEMASSVĒTKU GARĪGĀS MŪZIKAS
LABDARĪBAS
10 GADU JUBILEJAS KONCERTS

CERĪBAS GAISMA

TELŪDZ KAMERKORIS "CANTAMUS",
DIRIGENTE UN MĀKSLINIECISKĀ VADĪTĀJA JEĻENA ZAĶE
SADARBĪBĀ AR ZIEDOT.LV

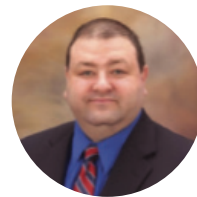
KONCERTĀ PIEDALĀS:

KAMERKORIS "CANTAMUS"
PIANISTS DAUMANTS LIEPIŅŠ
VIJOLNIECE STELLA ZAĶE
DZIEDNIECE RUDĪTE LOSĀNE
MĀKSLINIECE TATJANA GAVRILENKO
"LATVIJAS SMILŠU ANIMĀCIJAS
TEĀTRIS"
APVIENOTĀIS INSTRUMENTĀLAIS
ANSAMBLIS

2019. GADA 22. DECEMBRĪ
17:00,
LATVIJAS UNIVERSITĀTES
LIELĀJĀ AULĀ,
RAIČA BULVĀRĪ 19, RĪGA

KUR PIEDZIMA JĒZUS?

Aleksandrs Bolotņikovs –
Dr. theol, SDA mācītājs

Šodien vēlos aplūkot Jēzus Kristus piedzimšanas notikumu.

Bībelē tas aprakstīts vien 2 pantos. Nē, tie nav kādi sekundāri panti, gluži pretēji – tie ir ļoti nozīmīgi panti. Kā rakstīts 1. Tim. 3:16 “Un patiesi liels ir dievbijības noslēpums: Viņš ir skatīts miesā”. Pats Jēzus piedzimšanas fakts ir liels dievbijības noslēpums, visgrandiozākais notikums, Dieva iemiesošanās fakts. Neraugoties uz to, šī fakta detaļas aprakstītas vien šais divos pantos Lūk. 2:6-7 “Un, tiem turpat esot, viņai laiks pienāca dzemdēt. Un viņai piedzima pirmdzimtais Dēls, un viņa To ietina autiņos un lika silē, jo tiem citur nebija vietas tai mājoklī.” Viss.

Problēma ir tajā, ka tad, kad lasām šo tekstu, kurā saprotam katru vārdu, mūsu acu priekšā zīmējas noteikta aina. Kāda tā ir? Cik patiešām bibelisks ir mūsu priekšstats par pašu šo notikumu? Cik lielā mērā tas, kas notika Betlēmē, ir pamatots pašā Bībelē, nevis tradīcijās, kur šis notikums lielā mērā līdzinās pasakai?

1. att.

2. att.

Sāksim ar to, ko nozīmē “sile” (“viņa To ietina autiņos un lika silē” Lk. 2:7). Ja mēs šodien apskatīsim sili, tad visticamāk redzēsim, ka tā izskatās apmēram šādi (1. att.).

Tā ir barotava dzīvniekiem. Diemžēl, lūkojoties uz attēlā redzamo koka siliti, mūsu fantāzija šajā jautājumā vēršas plašumā. Kur atrodas sile? Kūtī. Apmēram tādā, vai ne (2. att.)?

Grāmatā “Laikmetu ilgas” teikts: “Beidzot Jāzeps un Marija apmetas vienkāršā kūtī, kur ir sadzīti lopi, un šeit piedzimst pasaules Pestītājs.” (43. lpp. oriģ.) Angļu valodā tur teikts *rude building* ‘neapdarināta, primitīva ēka’. Tā nav kūts tādā nozīmē, kādu saprotam mēs. Iedomājoties kūti pēc saviem priekšstatiem, mēs ļaujames interpretācijai, kuras pamatā ir noteikta, iesakņojusies tradīcija. Iedomājoties, iet pa ielu vīrietis un sieviete, sievietei acīmredzami ir sākušās dzemdības, viņai ir kontrakcijas, noiet ūdeņi, bet viņu aizsūta uz kūti? Kurš ko tādu darītu?

Kur kas tāds ir redzēts? Pat mūsdienu cietsirdīgajā pasaulē tas būtu kas nedzirdēts. Padomājiet, kāda aina kopumā veidojas! Tas ir nopietns jautājums, mani draugi.

Vai Betlēmē maz bija tādas kūtiņas, par kādām iedomājamies mēs? Tās ir kūtis, kādas zīmē mūsu iztēle, pamatojoties uz mūsu kultūrpieredzi. Tagad aplūkosim, kādas kūtis bija Betlēmē. Sāksim ar to, kādas bija siles (3. att.).

Jautājums – kur šādas siles varēja atrasties? Vispirms paskatīsimies uz Betlēmi. Lūk, kā izskatās Betlēme šodien (4. att.).

3. att.

4. att.

Vārda *Betlēme* pamatā ir ebr. *Beth lehem* ‘maizes nams’. Jūdējā, kur bija maz aramzemju, Betlēmes apkaime patiešām bija vieta, kur varēja kaut ko izaudzēt, ganīt aitas un pat audzēt olīvkokus. Šodien, ierodoties Betlēmē, varat iegādāties interesantus suvenīrus, kas darināti no olīvkoka.

Atgriezīsimies pie Bībeles un aplūkosim kontekstu. Lūkas 2: 1-4: “Tanī laikā nāca no ķeizara Augusta pavēle uzrakstīt visus valsts iedzīvotājus. Un šī pirmā uzrakstīšana notika tajā brīdī, kad Kīrenijs valdīja Sīrijā. Tad visi nogāja pierakstīties, katrs savā cilts pilsētā. Arī Jāzeps no Galilejas, no Nacaretas pilsētas, nogāja uz Jūdēju, uz Dāvida pilsētu, vārdā Betlemi, tāpēc ka viņš bija no Dāvida nama un cilts.” Pavēle nāca ar mērķi iekasēt nodokļus. Tas notika laikā, kad Kvīrīnijs (Kīrenijs) bija Sīrijas gubernators. Pavēlē bija teikts, ka visiem jāreģistrējas savā dzimtajā pilsētā. Dabiski, ka viņi abi – gan Marija, gan Jāzeps –, pēc savas izcelsmes nākdami no karaliskās Dāvida dzimtas, devās uz Betlēmi. Nācietē ķēniņa Dāvida dzimta apmetās laikā pēc Bābeles gūsta. Tam par iemeslu bija fakts, ka dzimta bija ļoti izaugusi un Betlēmē vairs nepietika iztikas tik lielam skaitam ļaužu. Kad no Bābeles gūsta atgriezās Zerubābels un pirmā daļa trimdinieku, viņi, protams, apmetās Betlēmē, savukārt tiem, kuri atgriezās vēlāk – un mums ir pazīstamā baznīcītēva Afrikana liecība, ka Jāzeps un Marija pieredzēja dzimtām, kuras atgriezās vēlākā laikā – Betlēmē vairs nepietika vietas, tāpēc viņi faktiski nodibināja Nācetes ciemu Galilejas lejasdaļā; taču pierakstīti viņi, saprotams, bija Betlēmē. Ne jau tikai Jāzeps un Marija devās uz Betlēmi. Mums jāsaprot, cik absurda ir ideja par to, ka viņus Betlēmē nepieņēma un ierādīja vietu kūtī. Viņi taču visi savā starpā bija radinieki, kas nāca no vienas dzimtas, viņi nebija tur svešinieki.

Otrs jautājums ir – kad šī pierakstīšana varēja notikt. Ja ieskatīsimies *Google*, jūs uzzināsiet, ka attālums no Nācetes līdz Betlēmei ir aptuveni 130 km. Cik dienas ceļā tas prasītu? Vismaz 3. Tātad, lai cilvēks varētu aiziet un pierakstīties (jeb reģistrēties), viņam būtu vajadzīgas vismaz 10 dienas,

noapaļojot – divas nedēļas, jo sabatā viņš nekur neies. Kā jums šķiet, kad tā laika ekonomiskajā situācijā bija vispiemērotākais laiks, lai veiktu 2 nedēļas ilgu ceļojumu? Vasarā, kad ir raža un visi lauku darbi? Nē. Vai ziemā, kad lietus list tik ilgi un stipri, ka var sākties dubļu plūsma? Būtu ļoti bīstami doties ceļā šādā laikā. Iedomājieties, ar ēzelīti un kājām tādā lietū doties ceļā! Neiespējami. Atpakaļ var nemaz neatnākt, jo viss viegli var beigties ar plaušu karsoni un nāvi. Bet kad būtu piemērotākais laiks doties ceļā? Tikai, beidzoties ražas laikam. Pauze ir ļoti īsa – tikai viens mēnesis. Ir skaidrs, ka to bija iespējams izdarīt tikai šai vienā laikā posmā – Sukotā, pēdējās ražas novākšanas svētkos jeb Būdiņu svētkos (2019. gadā šis laiks iekrita no 13. līdz 20. oktobrim – tulk. piez.).

Nākot no Nācetes, viņi vispirms ieradās Jeruzālemē, bet no turienes līdz Betlēmei jau bija samērā tuvu (5. att.).

Tātad viņi devās uz Sukotu, nosvinēja to – jo svinēt svētkus uz Jeruzālemi svētceļojumā devās visi –, bet pēc tam varēja turpināt ceļu uz Betlēmi. Dažkārt mēdz teikt, ka Jēzus piedzima Sukota laikā, bet tas nav gluži pareizi. Paturēsim prātā, ka viņiem vajadzēja pierēģistrēties, resp., kārtot darīšanas valsts iestādē, bet astoņu Sukota dienu laikā viss bija slēgts. Tādējādi ir pilnīgi skaidrs, ka viņi nosvinēja Būdiņu svētku nedēļu Jezurālmē un tad devās kārot darīšanas.

Tālāk nāk šie vārdi (Lk. 2: 5-7) “ka pierakstītos ar Mariju, savu saderināto, kas bija grūta. Un, tiem turpat esot, viņai laiks pienāca dzemdēt. Un viņai piedzima pirmdzimtais Dēls, un viņa To ietina autiņos un lika silē, jo tiem citur nebija vietas tai mājoklī.” Angļu un krievu tekstā teikts: “nebija vietas viesnīcā (angļu – *in the inn*, kr. *в гостинице*)”. Lieta tāda, ka Betlēme ir ļoti maza pilsētiņa. Kas domāts ar viesnīcu? Dzirdot vārdu “viesnīca”, mēs, iespējams, iedomājamies ko tādu (6. att.).

Vai šāda bija tā viesnīca, kurā neatradās brīvas vietas?

Patiesībā jautājums ir: kāpēc vispār mazā pilsētiņā, praktiski – ciematiņā, kurā audzē labību un aitas, būtu vajadzīga viesnīca?! Ja šādā

5. att.

vietā uzceltu viesnīcu, tās īpašnieks īsā laikā bankrotētu. Pareizāk būtu šo jēdzienu skaidrot kā iebraucamo vietu – vietu, kur ceļinieks var ieturēt maltīti un pārlaist nakti (kr. *постоялый двор*). Vairāku kilometru rādiusā, pie dažādiem ceļiem, kuri veda no Jeruzālemes uz Betlēmi, atradās šādas iebraucamās vietas. Nu mums pamazām kļūst skaidrs, kas īsti notika. Jāzeps un Marija no Jeruzālemes devās uz Betlēmi. Precīzu dzemdību sākšanās laiku tolaik noteikt nebija iespējams, tāpēc viss notika pietiekami pēkšņi.

6. att.

Viņi mēģināja apmesties kādā iebraucamajā vietā, bet tās šai svētceļojumu laikā bija pārpildītas, un viņi nolēma turpināt ceļu. Ceļš viņus atveda uz lauku, kurā redzam šādus neparastus veidojumus (7., 8. att.).

Vai tieši šī nav vieta, kuru Elena Vaita raksturoja kā *rude building* ('neapdarināta, primitīva ēka')? Tas nav nekas cits kā ala, alu sistēma. Rajonā ap Betlēmi tolaik bija ļoti daudz šādu alu.

Jautājums – kādam nolūkam šīs alas tika lietotas un kāpēc šādā alā atradās siles? Kas tur tika barots? Bībele mums stāsta, kas notika tālāk: "Un gani bija ap to pašu vietu laukā, tie, nomodā būdami, sargāja naktī savus lopus, un Tā Kunga eņģelis pie tiem pietājās, un Tā Kunga spožums tos apspīdēja, un tie bijās ļoti. Bet eņģelis uz tiem sacīja: "Nebīstieties, jo redzi, es jums pasludinu lielu prieku, kas visiem ļaudīm notiks: jo jums šodien Pestītājs dzimis, Dāvida pilsētā, kas ir Kristus, Tas Kungs. Un to ņemieties par zīmi: jūs atradīsiet bērnu autos ietītu un silē gulošu." (Lūk. 2:8-12) Kas tie ir par ganiem, kas minēti 8. pantā? Ja apskatīsim vēstures liecības, uzzināsim, ka tieši šādos laukos, vien 10 km attālumā no tempļa, atradās ganības, kurās tika audzētas aitas, kas laida pasaulē jērus, kuri savukārt tālāk tika nogādāti templī. Vai saprotat?

Saskaņā ar 2. Moz. 29. nodaļu uz altāra ik dienas bija jāpienes divi jēri – no rīta un vakarā: "Lūk, kas tev jāupurē uz altāra diendienā: divi jēri, gadu veci, viens jāupurē no rīta, otrs pret vakaru [...]. Lai tāds ir jūsu kārtējais dedzināmais upuris Tam Kungam uz audžu audzēm Saiešanas telts vārtos Tā Kunga priekšā; tur Es satikšos ar tevi un runāšu ar tevi." (2. Moz. 29:38, 39, 42) T.i. vismaz 700 jēri tika upurēti tikai ikdienas kalpošanā vien; turklāt sabatos šis skaits dubultoījās; jaunā mēnesī – dubultoījās, bet uz svētkiem, tādiem kā Sukots, upuru bija vēl vairāk. Resp., vidēji templim bija nepieciešams apmēram pusotrs tūkstošs gadu vecu jēru. Domāju, tagad jūs sapratīsiet, kādam nolūkam tika izmantotas šīs alas. Šīs alas izmantoja gani; jāpiebilst, ka bija vairākas levītu dzimtas, kuras nodarbojās tieši ar aitu audzēšanu, tāpat tie bija levīti. Kāpēc ganiem

7., 8. att.

bija nepieciešamas šīs alas un kāpēc tajās atradās siles? Kad aitiņai dzima jēriņš, viņa devās uz šādu alu. Atbilstoši levītu likumam, kas pierakstīts 3. Mozus grāmatā, teikts, ka līdz astoņu dienu vecumam jēram bija jāatrodas kopā ar māti.

Ceru, ka tagad jūs saprotat, kas patiesībā notika. Mīlie draugi! Mums ir dzimis Dieva Jērs! Ja vēlamies cilvēkiem stāstīt par Dieva iemiesošanos, par pasaules Glābēja dzimšanu, tad stāstīsim par to! Kam mēs sekojam? Vai Bībeles patiesībai, kura mums vēsta, ka Betlēme

“Viņš bija ievainots mūsu pārkāpumu dēļ un mūsu grēku dēļ satriekts. Mūsu sods bija uzlikts Viņam mums par atpestīšanu.

piedzima neviens cits kā Dieva Jērs? Vai Bībelei, kura mums parāda, ka saskaņā ar pravietojumu Jesajas 53. nodaļā Mesija aprakstīts tieši kā Jērs: "Viņš bija ievainots mūsu pārkāpumu dēļ un mūsu grēku dēļ satriekts. Mūsu sods bija uzlikts viņam mums par atpestīšanu, ar viņa brūcēm mēs esam dziedināti. Mēs visi maldijāmies kā avis, ikviens raudzījās tikai uz savu ceļu, bet Tas Kungs uzkrāva visus mūsu grēkus viņam. Kad viņš tika sodīts un spīdzināts, viņš padevās un neatdarīja savu muti kā jērs, ko ved nokaušanai, un kā avs, kas paliek klusa savu cirpēju priekšā; tā viņš apklusa un neatdarīja savu muti." (Jes. 53:5-7) Vai saprotat? Citas vietas, kur Jēzus, mūsu Glābējs, varētu piedzimt, nemaz nevarēja būt. Viņš tur piedzima nevis tāpēc, ka neiejūtīgi cilvēki aizsūtīja nabaga jauno sievieti dzemdēt uz kūti, nē! Tas bija pats Dievs, kurš parūpējās, lai jau brīdī, kad Jēzus ienāca šajā pasaulē, ļaudis ieraudzītu, ka ir dzimis Dieva Jērs, kas nes pasaules grēku.

Ko mēs šodien stāstīsim saviem draugiem, kuri ir auguši kādās noteiktās tradīcijās? Ko stāstīsim saviem bērniem? Vai nav pienācis laiks atklāt patiesību par Dieva Jēru?

Tulkoja Anitra Roze

PRĀTA UN ĶERMEŅA HARMONIJA

Pirms daudziem gadsimtiem, kad tikām radīti, Dievs mūs radīja kā vienotu veselumu. Prāts, ķermenis un dvēsele – viss bija vienots. Bet, gadiem ejot, piemēram, grieķu filozofi radīja mācību par duālismu, no kā tālāk veidojās medicīniskais modelis – ķermenis ir pats galvenais. Cilvēki to pieņēma, un no tā izrietēja turpmākā izpēte un attīstība. 6. gadsimtā Hipokrāts rakstīja: “Mūsdienu lielākā kļūda ir tā, ka mūsu dziednieki atdala dvēseli no ķermeņa”. Tātad šī atdalīšana iesākās jau sen.

Laika gaitā tika veikts milzum daudz zinātnisko atklājumu. Kad pienāca pagājušā gadsimta 70. gadi, pētījums sāka atklāties, ka prāts un ķermenis ir vienoti. Mēs esam sarakstījuši grāmatas par šo fenomenu, un ir veikti daudzi kvalitatīvi pētījumi. Jo vairāk par to mācāmies, jo sarežģītāk tas viss izskatās.

Ar laiku atklāja, ka limfmezglos atrodas nervu receptori; tāpat arī kaulu smadzenēs un citās vietās, par kurām neviens nedomāja, ka ir jābūt saistībai. Izrādījās, ka tie ir arī lielākajā ķermeņa orgānā – zarnās. Šodien skaidri redzam saistību starp to, kas notiek zarnās, un to, kā tas ietekmē visu līdz pat smadzenēm. Pašlaik debates notiek par to, kas ir atbildīgais – vai atbildīgas ir smadzenes vai zarnas un zarnu mikrobioms – kas patiesībā sūta signālus kam. Ja mēs turpinātu, tad pamanītu, ka tas nav tikai divvirzienu ceļš, tas ir sarežģīts automaģistrāļu mezgls. Mēs šo saikni atklājam, pakāpeniski pamanot to, kas vienmēr ir pastāvējis, bet ko agrāk netikām saredzējuši. Mēs esam tik brīnišķīgi radīti! Savstarpējā saistība ir esence visam!

Ir pietiekami daudz pētījumu, kuros secināts, ka neviena ķermeņa daļa nav pasargāta no negatīviem stresa efektiem, bet eksistē vienkāršas aktivitātes kuras palīdz rast prātu un

ķermeņa harmoniju. Iedomājieties, ja slimnīcā ieviestu pāris mazu aktivitāšu, kas neprasa nedz naudu, nedz laiku, bet kas varētu paātrināt pēcooperācijas brūču sadzīšanu un samazināt pēcooperācijas infekciju risku! Vai zināt, kas tās ir? Tās ir mazas stresa samazināšanas aktivitātes.

3 stundu ilgas stresa samazināšanas aktivitātes nedēļas laikā ir veids, kā dubultīgi uzlabot mūsu imūnsistēmu.

Kas ir šīs mazās aktivitātes?

1) Lūgšana. Lūdziet kopā ar pacientiem, tādējādi jūs palīdzēsiet tiem mazināt stresu; ir konstatēts, ka tas atvieglos brūču sadzīšanu un mazinās infekciju risku. Tagad tas ir zinātniski pierādīts.

2) Mūzikas terapija. Mūzikas terapija, pateicoties savai unikālajai spējai organizēt vai reorganizēt smadzeņu darbību, kad tā tikusi bojāta, ir ļoti efektīvs līdzeklis daudzos neiroloģisko traucējumu gadījumos. Tā darbojas gan kā profilaktiskas zāles, gan kā terapeitisks līdzeklis tiem, kuri cieš no Alcheimera slimības/demences, insulta, depresijas, autisma spektra traucējumiem, komunikācijas un uzmanības deficīta (hiperaktīviem) traucējumiem, mācīšanās grūtībām utt. Nav šaubu, ka mūzikas un medicīnas mijiedarbību gaida uzplaukums. Interesanti, ka pacienti ar neiroloģiskiem traucējumiem, kuri nespēj runāt vai kustēties, bieži spēj dziedāt. Vienkārši sakot – mūzika dziedina mūsu prātu un visu ķermeni kopumā.

3) Smiešanās terapija. Tā ir cilvēka universālā valoda, kas saistīta ar dzīvespriecīgu izpausmi. Terapeitiskā iedarbība uz garīgo veselību ir šāda: smieklis samazina stresu, trauksmi un spriedzi, neitralizē depresijas simptomus, uzlabo garastāvokli, enerģiju, cerību, pašnovērtējumu un sparū;

uzlabo radošo domāšanu, atmiņu un problēmu risināšanu; uzlabo attiecības, pievilcību un tuvību; palielina izpalīdzību, draudzīgumu, veido grupas solidaritāti un saliedētību. Smieklis palīdz pacientiem, jo padara sāpes vadāmas un stiprina imūnsistēmu.

Pilnīgi viss, ko darām un domājam, ietekmē to, kādi mēs esam un kāds ir mūsu veselības stāvoklis. Tātad, lai ko arī jūs darītu, ēstu, dzertu, domātu, ticētu vai lūgtu, tas viss iespaidos jūsu dzīvi. Dievs mums devis labu padomu. Viņš ir teicis: “Tāpēc, vai ēdat vai dzerat, visu to dariet Dievam par godu.” (1. Kor. 10:31)

Protams, Dievs nav saistīts tikai ar bioķīmiju un pierādāmiem faktiem. Es nezinu, ko vajadzētu darīt, lai liktu aklam redzēt un kurlam dzirdēt. Lai cilvēks, kas ir bijis paralizēts kopš dzimšanas, pieceltos un staigātu. Man nav saprašanas par to, kā tas ir izdarāms. Toties es ticu, ka Dievs dara brīnumus un šodien veic tos vēl joprojām.

Dievs, sākot ar radīšanu, mums ir devis visu, lai mūsu prāts un ķermenis dzīvotu harmonijā.

Tulkoja Daiga Garsila un Ieva Briča

P. S. Raksts tapis no Septītās dienas adventistu 3. globālās konferences “Tavs smadzenes un tavs ķermenis” (3. GLOBAL CONFERENCE ON HEALTH AND LIFESTYLE – YOUR BRAIN YOUR BODY) lekcijām, kuras prezentēja Dr. Zeno L. Čārlzs-Marsels (*Zeno L. Charles-Marcel*) un mūzikas terapeite Bronvena Lendlesa (*Bronwen Landless*) Loma Lindā, Kalifornijā 2019. gada jūlijā.

 GENERAL CONFERENCE
Adventist Health Ministries

ATKLĀSMES GRĀMATA

APOKALIPSES KOPSAVILKUMS, 12. DAĻA

Dags Bačelors ir Septītās dienas adventistu sludinātājs, kristīgā medija "Amazing Facts" prezidents.

Draudzes garīgā vēsture ir atklāta 7 draudzēs; tās politiskā vēsture ir atklāta 7 zīmogos; un tad ir kaujas vēsture 7 bazūnēs.

Dodos pie šī temata ar lielu satraukumu, jo 7 bazūņu interpretācija ir viens no pretrunīgākajiem tematiem mūsu draudzē. Ir doti daži datumi, ir dotas dažas kaujas, un cilvēki mēģina noteikt precīzus laikus, tas rada dažādas apšaubāmas idejas. Bet ir kaut kas, par ko jūtos pārliecināts – 7 bazūnes runā par lielu kauju, kas notiek, pirms Dieva tauta tiek atbrīvota. Mēģiniet atcerēties, kur vēl Bībelē ir runa par 7 bazūnēm. Israēla tauta nonāca pie Jordānas. Kad armija nokļuva otrā upes pusē, pirmā vieta, kas viņiem bija jāieņem, izrādījās Jērika. Ja Israēls neieņemtu Jēriku, viņi nevarētu Apsolītajā zemē nostiprināties un iegūt to sev. Cīņa par Jēriku bija izšķiroša.

Septiņi priesteri pūta septiņas āžu ragu taures (bazūnes) un septītajā dienā gāja apkārt pilsētai septiņas reizes. Viņi pūta taures un kļiedza, un mūri sabruka, un viņi ieņēma pilsētu. Taures simbolizē kara laiku. Tas ir Jozuas 6:4 "Un septiņi priesteri lai nes septiņas āžu ragu taures [...], septītajā dienā ejiet apkārt ap pilsētu septiņas reizes." Viņi pūta taures arī piecdesmitgades svinībās (gaviļu gadā), tās simbolizēja atlaišanu un brīvību. Taures pūta salīdzināšanās dienā, pasludinot spriedumu. Tas viss ietilpst šajā stāstā.

Jeremijas 4:19 teikts: "Ak, manas krūtis, mana iekšējā pasaule! Man ir tik baigi, tik baigi! Ak, jūs, manas sirds audi! Mana iekšiene ir šausmīgi satraukta, es nevaru ciest klusu, jo tu, mana dvēsele, dzirdi bazūnes skaņas, un tas jau ir kara troksnis." Taures (bazūnes) bieži nozīmēja karu. 1. vēstulē korintiešiem 14. nodaļas 8. pantā Pāvils saka: "Un, ja taure izdod neskaidru skaņu, kas tad gatavosies karam?"

Kā mūsdienās sazinās armija? Tās rīcībā ir rācības un austiņas, un viņi viens otram nodod ziņas šādā veidā. Bībeles laikos tā nenotika.

Tur ziņas tika nodotas, signalizējot ar bazūnēm. Ko tās simbolizēja? Došanās uzbrukumā! Šīs taures simbolizē Dieva tautas ienaidnieka krišanu, lai sagatavotu ceļu ieiešanai Apsolītajā zemē. Pirmās četras bazūnes simbolizē Rietumromas impērijas krišanu. Tā notika vairākos posmos, jo Roma, pagāniskā Roma, vajāja Dieva ļaudis. Viņi bija pirmie pie Kristus krustā sišanas. Romiešu vajāšanas turpinājās Kolizejā, kur tika nogalināti daudzi kristieši. Iesaku jums izlasīt Edvarda Gibona darbu "Romas Impērijas pagrimuma un sabrukuma vēsture". Par šo tēmu sarakstītas vairākas lieliskas grāmatas – Džeimss Vaitss sarakstīja lielisku grāmatu, Ūrija Smits sarakstīja lielisku grāmatu par šo tēmu. Vēsture ir fascinējoša. Par to, kā tas viss sasaucas ar pravietojumiem, sniegšu jums vienu vai divus piemērus.

Pirmā bazūne ietver karaļa Alariha kauju: "Un pirmais bazūnēja, un krusa un uguns, asinīm sajaukta, tika mesta uz zemi. Trešā daļa zemes sadega, trešā daļa koku sadega un visa zaļā zāle sadega." (Atkl. 8:7) Ir daudzi cilvēki, kas mēģina septiņas bazūnes pārtaisīt par dabas katastrofām pēdējās dienās pirms Jēzus atnākšanas. Taču Atklāsmes grāmatas mērķis nav pastāstīt, kas notiks ar dabu. Ir viens izņēmums, pants, kurā teikts, ka Dievs iznīcinās (samaitās) tos, kuri iznīcina zemi (Atkl. 11:18). Taču pamatā doma nav par to, ka mēs izcērtam kokus un tāpēc Jēzus atgriežas. Runa nav par to, ka esam piesārņojuši okeānus, tāpēc Jēzus atgriežas. Vai arī Viņš atgriežas tāpēc, ka gaiss ir piesārņots. Nē! Atklāsmes grāmatas vēsts nav par meteorītu vai asteroīdu, kurš kritīs uz Zemi. Ir cilvēki, kuri uzskata, ka degošais kalns (Atkl. 8:8) nozīmē vulkāna augšdaļu, kura tiks norauta un tad iekritīs okeānā. Iespējams, ka būs vulkāni vai asteroīdi, nezinu. Bet šīs dabas katastrofas notiek katru dienu jau tagad. Vai gribat vēl vairāk par to, kas notiek tagad? Visapkārt jau tagad risinās apokaliptiski

notikumi. Ir tik daudz cilvēku, kurus jau ir skāruši apokalipses mēroga plūdi, cunami, zemestrīces. Miljoniem cilvēku šobrīd ir bez ēdiena, bez medicīniskas palīdzības un tīra ūdens. Stihijās cietušie, izsalkušie cilvēki kā dzīvnieki ielenc šīs mašīnas, norauj ēdiena dalītājus no mašīnām, vīrieši, sievietes un bērni cīnās par ēdienu. Redzēju to ziņu kanālos.

Tikmēr ir cilvēki, kas saka: "Zini, kādu dienu viss tiešām kļūs pavisam ļauni, un tad mēs zināsim, ka Jēzus nāk." Es nesaprotu, cik ļauni jūs gribat lai kļūst? Tas ir kā – ja jums nav darba, tā ir recesija; ja man nav darba, tad tā ir depresija, bet, ja tas notiek kaut kur citur, tad tie vienkārši ir slikti laiki. Vai gaidām, lai tas notiktu ar mums, un tad domāsim, ka gals ir tuvu? Ja jūs būtu bijuši šai katastrofu vietās, jums būtu licies, ka gals ir tuvu.

Tātad, pirmās četras bazūnes vēsta par pagāniskās Romas krišanu. Piektā un sestā bazūne stāsta par islāmticīgo valstu armijām – par Osmaņu impērijas uzbrukumu pāvestīgās Romas impērijai (Austrumromas impērijai) un pāvestības veidotajai kristietībai, par islāma nākšanu, ko redzam joprojām.

Interesanti, ka otrā bazūne vēsta par karali Geizerihu: "Un otrais eņģelis bazūnēja, un kā liels kalns, degošs ugunis, tika gāzts jūrā." (Atkl. 8:8) Alarihs nāca pa zemi. Geizerihs ieradās pa jūru. Vēsture stāsta, ka trīs gadi tika veltīti tam, lai izveidotu vislabāko kuģu floti; lai to paveiktu, tika pilnībā izcirsti meži. Un visi šie kuģi nogrima vienā dienā. Trīs gadus būvēti kuģi, kuru uzbūvēšana prasīja mežu. Šī ir daļa vēstures. Tiek runāts par lielajām kaujām jūrā, kaujām uz zemes. Pamazām vara, kas vajāja Dieva tautu, tika sakauta.

Ja pārzināt Bībeles pravietojumus, tad atcerēsieties, ka stāstā par Daniēla grāmatas tēlu minēta arī dzelzs. Ko simbolizē dzelzs? Romu. Un tālāk ir dzelzs maisīts ar mālu. Ko simbolizē tas? Tā ir pagāniskā Roma, sajaukta ar kristīgo jeb pāvestīgo Romu. Šis maisītais materiāls turpinās līdz

pašiem pirkstgaliem. Tēls beidzas ar pirkstgaliem, vai ne? Tie ir Romas varas divi periodi, Romas varas dalījums. Tā būs līdz laiku galam, tad nāks kalns, akmens, kas atdalījās no kalna.

Tas, ko mums atklāj septiņas bazūnes, ir – kā sabruks šīs varas, kuras šobrīd pievil cilvēci. Šobrīd mēs dzīvojam sestās bazūnes laikā. Daļa no šīs sestās bazūnes stāsta par divus simtus miljonu lielu armiju, kura iznīcinās trešo daļu cilvēces (Atkl. 19:15,16). Kad tiek minēta “trešā daļa”, šie vārdi ir lietoti globālā mērogā. Draugi, es jums teikšu jau tagad, ka es nesaprotu šo tēmu pilnībā, bet esmu pārliecināts, ka spriedze mūsdienu pasaulē starp kristīgo pasauli, tā saukto “rietumu civilizāciju”, un islāmu tuvojas kritiskajam punktam. Stāsts ir par milzīgām cīņām.

Visbeidzot tiek vēstīts par bazūnes skaņām, un Eifratas upes ūdens izsīkst. Jums jāpārzina vēsture Bībelē, lai saprastu, par ko te ir runa. Kad Dieva ļaudis bija gūstekņi Babilonijā (Bābelē), Medopersijas vara bija aplenkusi Babilonijas pilsētu. Persieši un mēdieši Kīra vadībā. Vienīgais ceļš iekšā pilsētā bija caur Eifratas upi. Viņi aizvadīja prom Eifratas upi, kā teikts – lai ceļš būtu sagatavots ķēniņiem no austrumiem (Atkl. 16:12). Kad Kīrs ienāca pilsētā, jūdi tika atbrīvoti. Dieva tautai bija atļauts

doties uz Apsolīto zemi. Mums tiek teikts, ka resurss, kas piešķīra dzīvību Bābelei, tiek atņemts, Bābele vairs neatgūs savu varu. Dieva tauta tiek atbrīvota. Visam pāri šeit tiek runāts par cīņu, par garīgu cīņu starp labā un ļaunā spēkiem – starp tiem, kuri seko Dievam, un tiem, kuri neseko.

Es varētu stāstīt vairāk par huņņu Atilu, par pievilšanu no Romas impērijas, par senātu. Bet nepalaidiet garām daudzās līdzības starp septiņām bazūnēm un to, kas notika, kad Dieva tauta tika atbrīvota!

Pirmā bazūne stāsta par uguni, kas sajaukts ar pārkonu un krusu (Atkl. 8:7). Vai atceraties, ka par to pašu ir runa Ēģiptes mocībās pirms Dieva tautas izešanas (2.Moz. 9:13-35)? Visās mocībās, kas krita pār Ēģipti, un bazūnēs daudzviet izmantots tas pats izteiksmes veids. Ēģiptes mocības savā veidā vēstīja par Dieva tautas atbrīvošanu pasaules gala laikā.

Dosimies tālāk! 10. nodaļā stāstīts par mazu grāmatiņu; 8. un 9. nodaļā tika stāstīts par mocībām, kas nāks pār ļaunajiem. Mēs vēl neesam tikuši līdz septītajai bazūnei. Tas ir saistīts ar notikumu pārklāšanos. Septītais zīmogs tika atlikts uz vēlāku nodaļu, septītā bazūne ir atlikta uz vienpadsmito nodaļu. Pa vidu ir pauze, mēs šobrīd atrodamies šajā pauzē. Šeit tiek stāstīts par mazo grāmatiņu (rakstu rulli).

Ļaudīm jau sen šķiet, ka gals ir tuvu. Daudzi ir pareģojuši tā nākšanu ne reizi vien. Bet šeit eņģelis par to vēsta Jānim. Dodieties kopā ar mani uz Atklāsmes grāmatas 10. nodaļu!

“Un es redzēju citu varenu eņģeli nonākam no debesīm; tas bija tērpts mākonī, un varavīksne bija virs viņa galvas; viņa vaigs bija kā saule un viņa kājas kā uguns stabi. Viņa rokā bija maza atvērta grāmata. Viņš lika savu labo kāju uz jūru un kreiso uz zemi...” Visas karaļvalstis nāk vai nu no zemes, vai no jūras. Šim eņģelim ir vara pār visu. “...un viņš sauca stiprā balsī, kā kad lauva rūc; un, kad viņš sauca, tad septiņi pārkonī savām balsīm runāja. Un, kad septiņi pārkonī bija runājuši, es to gribēju uzrakstīt; tad dzirdēju balsi no debesīm saucam: “Apzīmogo, ko tie septiņi pārkonī runājuši un neuzraksti to.”” Mēs to kādu dienu uzzināsim, bet ne tagad. “Un eņģelis, ko es redzēju stāvam uz jūras un uz zemes, pacēla savu labo roku pret debesīm un zvērēja pie Tā...” Viņš savu vēsti apstiprina ar visspēcīgāko iespējamo zvērestu. “...zvērēja pie Tā, kas dzīvo mūžīgi mūžam, kas radījis debesis un visu, kas debesis, zemi un visu, kas uz zemes, un jūru un visu, kas jūrā: laika [kavēšanās] vairs nebūs...” (Atkl. 10:1-7)

(Turpinājums jaunvāra numurā.
Tulkoja Anna Rozenberga)

TITULI UN VĀRDI BĪBELĒ

Turpinām publicēt Bībelē atrodamos titulus un vārdus, ar kādiem Rakstos apzīmēts Dievs, Jēzus Kristus, Svētais Gars, draudze, kalpi, svētie, sātans un ļaunie. Šis saraksts nav pilnīgs – pētot Vārdu, jūs varēsiet to papildināt paši ar saviem atradumiem.

Šajā numurā trešā daļa Bībelē atrodamajiem tituliem un vārdiem, kādos dēvēts un ar kādiem apzīmēts

JĒZUS KRISTUS.

Mans mīļais Dēls Mt. 3:17

Mesija Jņ. 1:41

Miera Valdnieks Jes. 9:5

Miers 1. Moz. 49:10

Mīrušo Pirmdzimtais Atkl. 1:5

Mūsu Pashā Jērs 1. Kor. 5:7

Mūsu Ķēniņš Jes. 33:22

Mūžīgais Tēvs Jes. 9:5

Mūžīgās pestīšanas gādnieks Ebr. 5:9

Mūžu Valdnieks 1. Tim. 1:17

Nācarietis Mt. 2:23

Padoma Devējs Jes. 9:5

Pasaules Gaismas Jņ. 8:12

Patiesais Gaišums Jņ. 1:9

Patiesība Jņ. 1:14

Pavēlnieks Jes. 55:4

Pestīšanas iesācējs Ebr.2:10

Pestīšanas rags Lk. 1:69

Pestītājs Lk. 2:11; Jņ. 19:25

Pirmais un Pēdējais Atkl. 1:17

Pirmdzimtais Atkl. 1:5

Pravietis Lk. 24:19; Ap. d. 3:22

Radītājs Jņ. 1:3

Roze Šaronā (Šaronas narcise) A. dz. 2:1

Sievas Dzimums 1. Moz. 3:15

Soģis Jes. 33:22

Spožā Rīta Zvaigzne Atkl. 22:16

Starpnieks 1. Tim. 2:5

Svaidsmais Jņ. 1:41

Svaidsmais Valdnieks Dan. 9:25

Svētais Ap. d. 3:14

Svētais Kalps Ap. d. 4:27

Svētais un vienīgais Valdnieks 1. Tim. 6:15

Stūra akmens Ps. 118:22

Šīlo 1. Moz. 49:10

Taisnais Ap.d. 3:14; 7:52

Taisnības Saule Mal. 3:20

Tautu Ķēniņš Atkl. 15:3

Tautu prieks (Laikmetu ilgas) Hag. 2:8

Ticības iesācējs un piepildītājs Ebr. 12:2

Uzticīgais Liecinieks Atkl. 1:5

Valdnieks Mt. 2:6

Valdnieks Israēlā Mihās 5:1

Varenais Jes. 60:16

Varenais Dievs Jes. 9:5

Vārds Jņ. 1:1

Vienīgais Valdnieks 1. Tim. 6:15

Vienpiedzimušais Dēls Jņ. 1:18

Visu augstākā Dēls Lk. 1:32

Visu lietu Mantinieks Ebr. 1:2

Visu valdītājs Atkl. 1:8

Zemes ķēniņu Valdnieks Atkl. 1:5

Žēlastība Jņ. 1:14

Sagatavoja Skaidrīte Teremta

CEĻI, KUROS

vadījis Kristus

“Mums nākotnē nav no kā baidīties, izņemot, ka mēs varētu aizmirst ceļus, pa kuriem Kungs mūs ir vadījis, kā arī Viņa dotās pamācības pagātnē.”

(Elena Vaita. “Pēdējo dienu notikumi”, 196. lpp.)

Mēs esam vēl par gadu tuvāk Viņa atnākšanas stundai, tāpēc nezaudēsim drosmi, jo Viņš ir pāršķēlis jūru mūsu priekšā, vadījis un apgaismojis mūsu ceļu, Viņš ir devis mums taisnas tiesas, patiesu bauslību, labus likumus un pavēles, Viņš dod mums maizi un ūdeni, un Savu labo Garu, lai mūs mācītu.

Mums nākotnē nav no kā baidīties, ja vien neaizmirstam, kā Viņš mūs ir vadījis līdz šim, tāpēc, lasot šos tik dažādos stāstus, ar pateicību atskatīsimies uz aizvadīto Kunga žēlastības 2019. gadu!

Vineta **KRAULIŅAS STĀSTS**

Domājot par aizvadīto gadu, jāsaka, ka viens no spilgtākajiem notikumiem manā dzīvē bija neplānotā pārcelšanās uz Latviju no Londonas, pēc tur pavadītajiem 17 gadiem.

Dievs bija mani tā svētījis, ka visus šos gadus nostrādāju vienā vienīgā darba vietā – pasauleslavenajā universitātē ar nosaukumu *Imperial College London*, kas ir trešā labākā augstskola Eiropā un devītā labākā pasaulē.

Strādājot šajā *South Kensington* kompleksā, kas sastāv no 35 milzu ēkām, ar laiku tu tā tiec ierauts universitātes dzīvē un notikumos, ka tās tev kļūst kā otrās mājas. Es strādāju par administratori senlaicīgajā un, manuprāt, visšķaistākajā universitātes ēkā, kuras sienas rotā milzu spoguļi un miljoniem vērtas vecmeistaru gleznas. Šajā ēkā arī dzīvo universitātes prezidente ar savu ģimeni, un manos darba pienākumos ietilpa būt par starpnieku jebkuros ar viņiem saistītajos jautājumos jebkurai personai, kas vēlējas nākt saskarsmē ar prezidentu un viņas ģimenes locekļiem. Biju iemantojusi tādu viņu uzticību, ka manā rīcībā, pēc prezidentes personīga lēmuma, 24/7 bija viņu apartamentu atslēgas –

jutos kā Jāzeps Potifāra vai faraona namā. Varēju tikai minēt un brīnīties, kādēļ šī ģimene mani tā iemīlējusi un tik augsti novērtējusi manus daudzos mazos darbiņus viņu labā, bet īstenībā laikam zinu – tās bija ikdienas cilvēciskās, siltās attiecības mūsu starpā. Dieva mīlestība, kas mājo Kristus sekotāja sirdī, atver ceļu uz citām sirdīm...

Pirms manas pēdējās darba dienas prezidentes vīrs pajautāja, vai varēšu nākamajā rītā uzņākt augšā viņu apartamentā. No rīta devos augšup, un scenārijs manā galvā bija skaidrs – man paspiedīs roku, pasniegs puķi un pateiks uz atvadām labus vārdus. Bet, kad atvērās durvis, es tiku vesta tālāk uz prezidentes ēdamistabu, kur tik daudzas reizes biju vedusi viņas svarīgos viesus. Tur bija uzklāts mirdzošs svētku brokastu galds, un visa ģimene bija sapulcējusies kopā, lai pateiktu man ardievas. Vēl tikai prezidente ar meitu uzsteidzās augšstāvā, lai nonestu lejā manus mazos draugus – viņu trīs kaķus, ar kuriem bieži biju spēlējusies viņu ceļojumu laikā! Prezidente pati bija izcepusi angļu *scones*, t.i., saldās maizītes, un, baudot gardās brokastis, visi ar lielu interesi mani iztaujāja par ģimeni un turpmākajiem plāniem. Biju aizkustināta, ka manā paprāvajā dāvanu maisā bija ne tikai ar roku apgleznota īpaša zīda šalle, bet arī bilžu grāmata manam mazākajam mazdēliņam. Tajā rītā līdzī saņēmu milzīgu mīlestības devu!

Otrs dienas pārsteigums bija

pēcpusdienā, kad pie mana darba galda atnāca atvadīties menedžere Sandra. Vienmēr biju viņu uzskatījusi par vēsa prāta un biznesa sievieti, bet, pasniedzot man skaisto ziedu pušķi, tam līdzī nāca īsts asaru lietus un izdvesti vārdi: “Es nezinu, kā turpmāk dzīvošu bez tevis!” Zinu arī, ko viņa ar to domāja – cauri gariem gadiem biju vienmēr palīdzējusi viņai kāpt pa karjeras kāpnītēm uz augšu, esam stundām kopā gatavojušās viņas darba intervijām, sacerējušās personīgās attīstības plānus. Esmu vienmēr bijusi priecīga, ka varu palīdzēt ar savu izdomu un radošo garu, ka varam papildināt viena otru labam mērķim.

Trešais – ne mazāks – pārsteigums bija, kad atvadīties nāca viskritiskākais un negatīvākais no maniem kolēģiem, sakot: “Vineta, zini, ka tu esi vienmēr laipni gaidīta šeit atpakaļ!”

Nākošajā rītā lidoju uz Latviju, cerot, ka spēšu būt noderīga arī savā zemē!

Ir sācies pavisam jauns darba posms, strādājot par LDS Komunikācijas nodaļas vadītāju, pašlaik man ir darba pilnas rokas, gan veidojot mūsu iknedēļas radio raidījumus, gan rūpējoties par daudzajām komunikācijas darba jomām un norisēm.

Aiz muguras palikuši daudzi draugi un mīļi cilvēki Londonā, bet nav nekā labāka, kā darīt Viņa darbu un kalpot Viņam, dzīvot Viņa žēlastībā! Esmu Dievam ļoti pateicīga par Viņa aicinājumu!

Daumanta LIEPIŅA STĀSTS - DIEVA VALSTĪBAS SLUDINĀŠANA

“Sasaucis
Savus divpadsmit
mācekļus, [...] Viņš

tos izsūtīja sludināt Dieva valstību un dziedināt.” (Lūk. 9:2)

“Jo Dieva valstība nav vārdos, bet spēkā.” (1. Kor. 4:20)

“Jo ne ēdiens un dzēriens ir Dieva valstība, bet taisnība, miers un prieks Svētajā Garā.” (Lūk. 14:17)

Sludināt Dieva valstību – šis uzdevums mums kā kristiešiem un adventistiem vienmēr ir bijis uzmanības centrā. Uzaugot adventistu vidē, arī manī šī apziņa ir iesēdusies ļoti dziļi. Atceros, ka pusaudža gados pēc kādas no tajā laikā rīkotajām Jauniešu konferencēm sapratu, ka sludināt Dieva valstību ir mans dzīves augstākais aicinājums. Kopš tā brīža šī misijas apziņa manī nav mainījusies, bet ir mainījies kas cits – mana izpratne par to, ko gan tas īsti nozīmē – “sludināt Dieva Valstību”.

Jēzus aicinājums sludināt Dieva valstību nedevis man mieru. Tā kā raksturā esmu diezgan introverts, jau sen zināju, ka nekāds liels evaņģēlists no manis nesanāks. Ģimenē man tika mācīts, ka pasludināt Dieva valstību var, vislabākajā veidā lietojot savus talantus, un jau bērnībā piedzīvoju, ka cilvēki var gūt milzīgas svētības, klausoties manā klavierspēlē. Bet nekādi lieli pagriezieni manā dzīvē nenotika līdz pēdējam gadam, kas profesionālajā laukā manu dzīvi apgrībeja “kājām gaisā” – pēkšņi neskaitāmi koncertu piedāvājumi, milzīgs interviju daudzums, bieži pārlidojumi, viesnīcas, dažādas valstis, kultūras, dažādi cilvēki un viņu uzskati, dažādas ticības un pārliecības. Jo vairāk dažādus cilvēkus satiku, jo vairāk gribēju viņus mudināt uz domām par Dieva valstību, jo redzēju, ka daudziem no viņiem dzīvē tās trūkst. Tomēr sapratu, ka ar vārdiem te daudz nebūs līdzēts. Mūziķu sabiedrība ir ļoti jūtīga pret jebkāda veida sludināšanu, un, ja arī tiek piekopta

kāda garīgā prakse, katrs to dara ļoti specifiski un privāti. Centos kaut kā sludināt caur saviem koncertiem, bet pirms kādas uzstāšanās sapratu, ka savā aizņemtībā pats esmu pazaudējis saikni ar Dievu un man nav vairs nekā, ko dot publikai. Piedzīvoju garīga tukšuma periodu un, apustuļa Pāvila vārdiem runājot, jutos nekas vairāk kā “šķindošs zvārgulis”.

Šī pieredze ļāva man saprast, ka pats es Dieva valstību aiznest cilvēkiem nevaru. Sapratu, ka pats neesmu cienīgs reprezentēt kaut daļiņu no Viņa valstības kārtības. Kā gan es biju varējis iedomāties, ka visiem jāklausa manā vēstī, un ar ko gan tā ir labāka par citām, ja pats to praksē nevaru izdzīvot? Savā ziņā pat atbrīvojos no misijas apziņas un sapratu, ka man šī misija nav jāveic. Nolēmu, ka vienīgais, ko varu dot, ir manis paša personīgā pieredze par to, kāds ir Dievs. Necentos neko pierādīt, necentos būt vispareizākais, labākais Dieva valstības vēstnesis. Jo sapratu, ka tāds vienkārši neesmu un nevaru būt. Un koncertos sāka notikt “dīvainas” lietas – pēc uzstāšanās vairākkārt jutos gandrīz kā mācītājs privātās pieņemšanas laikā – klausītāji nāca un uzticēja man savas garīgās problēmas, runāja par koncertu kā pieredzi, kādu nav iepriekš piedzīvojuši. Sajutu viņu vēlmi ticēt mīlestības, labestības, gaišuma spēkam, kas ir Dievs, un vairākkārt dzirdēju, ka ar mūzikas palīdzību esmu nonesis Debesīs uz zemes. Arī kāds studiju biedrs, kurš nekad nav izrādījis interesi par ticību, kādā sev ļoti smagā brīdī teica: “Nākamajā sabatā es iešu uz tavu baznīcu!”. Es domāju – kā tas var būt – vārdiski taču es evaņģēliju nevienam koncertos nesludināju! Un arī privātās sarunās par ticības specifiskajām detaļām sanāk runāt ļoti reti, vienmēr man bijis iespaids, ka tās jau nevienam neinteresē. Bet te nu pēkšņi – cilvēki pamana to, ko īpaši sludinājis nevienam neesmu.

Piedzīvojot to savā dzīvē, sapratu, ka “Dieva valstība nav vārdos, bet spēkā”. (1. Kor. 4:20) Ir kāds Spēks, kuru piedzīvojot, cilvēks nevar no tā klātbūtnes aiziet neizmainīts. Dieva valstība tik tiešām ir kas vairāk nekā mūsu pašu sapratne par lietu kārtību un pareizumu – tā ir “taisnība, miers un prieks Svētajā Garā”. (Lūk. 14:17)

Šo pieredzi nevar notēlot, tā ir redzama, tā teikt, “acīs”. Redzēt šīs acis savos līdzcilvēkos ir bijis mans augstākais dzīves papildījums un jēga – to esmu apzinājis ne tikai toreiz, tās tālās Jauniešu konferences laikā, bet atkal un atkal no jauna, piedzīvojot Jēzus Gara klātbūtni. Ja kādreiz man ir bijusi tā laime būt par Dieva valstības vēstnesi, tad zinu, ka tas nav bijis mans nopelns, jo zinu gan to, kā ir tad, kad pašam nav nekā, ko dot, un kā ir tad, kad plūst no Gara pārpilnības. Bet recepti, kā to iegūt, nevaru pateikt. Zinu vienīgi, ka šī spēka avots ir Dievs un “ikviens, kas lūdz, saņem, kas meklē, atrod, un tam, kas klauvē, atvērs”. (Lūk. 11:10)

Mārtina KINTA STĀSTS

Tas bija
viens mirklis,
kad beidzot
sapratu, ko Jēzus
man vēlējas pateikt

ar vārdiem “bet, kas tev sit labajā vaigā, tam pagriez arī otru” (Mat. 5:39). Skaidrs, ka neviens labprātīgi neļausies sevi fiziski iespaidot un, izdzīvošanas instinktu vadīti, visdrīzāk mēs visi pielieksimies, kad kāds atkārtoti pret mums pacels roku. To sen jau esmu sapratis. Bet tāpat šī Rakstu vieta bieži man likusi uzdot jautājumu – vai tiešām? Īsu brīdi, pirms sāku rakstīt šo tekstu, aptvēru minēto Jēzus vēstījumu. Tas bija vajadzīgs tieši šajā mirklī. Smagums, kas nospieda, pēkšņi kļuva vieglāks, un man uzreiz bija skaidrs, ka tieši tas ir stāsts, ar kuru vēlos dalīties.

Aptverot nožēlojamo stāvokli, kādā mani bija iedzinusi nespēja savaldīties, kad kāds nievājoši izturējās pret manu vēstījumu par Dievu, sapratu, ka apņemšanās būt pazemīgākam un iecietīgākam vienā mirklī izšķīst pret manu lepnumu. Reiz, tā bija saruna jeb lekcija vairākiem klausītājiem, kurā es stāstīju par Dievu un Viņa paveiktajiem darbiem, pienāca brīdis, kad viens no viņiem izteicās, ka tas, ko es stāstu, viņu galīgi neinteresē. Nojauzdams augstprātību viņa tonī, es savu augstprātību dubultēju un izteicos ne pārāk jauki. Vēlāk sapratu, ka biju aizrāvis, un nožēloju savu

nesavaldību. Visu klātesošo priekšā biju diezgan nejauki izturējies pret šo cilvēku, kas ir mans tuvinieks.

Pat tad, ja mūsu mērķis ir Dieva vārda nešana cilvēkiem, mēs nedrīkstam aizmirst par pazemību, ko mums māca Jēzus. Dažreiz es stūrgalvīgi cenšos pārliecināt cilvēkus par to, kas labs un kas ļauns, bet rodas sajūta, ka maniem vārdiem nav nekāda efekta. Taču Dievam ir savi paņēmieni, kā panākt vēlamo rezultātu, aizsniedzot sirdis. Ar lielu prieku un gandarījumu pirms dažām nedēļām uzzināju, ka mana deviņgadīgā māsasmeita gandrīz katru vakaru lūdz Dievu. Tas bija patīkams pārsteigums, jo nekad ar viņu divatā par Dievu nebijām runājuši. Šis atklājums man parādīja, ka Dievs darbojas ne tikai manā dzīvē, aizvedot mani līdz kristībām, bet arī to cilvēku dzīvē, kas par Dievu atklāti nerunā. Ne vienmēr, lai aizskartu cilvēku sirdis, ir vajadzīgs cirst ar abās pusēs griezīgu zobenu. Ceru, ka kādu dienu manai māsasmeitai (un arī pārējiem tuviniekiem) būs tikpat atmiņā paliekošas kristības, kādas bija man, kad kopā ar Mārtiņu Subatoviču devāmies Lielupes ūdenī, un ka visi būs sagatavoti kristībām ar Svēto Garu un uguni.

Brigītas AVIŠĀNES STĀSTS – CM NOMETNE ASV

“Jūs esat IZREDZĒTA cilts, kēnišķīgi priesteri, svēta tauta, Dieva īpašums, LAI PAUSTU TĀ VARENOS DARBUS, kas jūs ir aicinājis no tumsas Savā brīnišķīgajā gaismā.” (1 Pēt.2:9)

2019. gada 4. augustā 15 cilvēku grupa no Latvijas devās uz Ziemeļameriku, lai piedalītos pasaulē lielākajā un senākajā Ceļa meklētāju nometnē. Šajā pasākumā vienkopus pulcējās aptuveni 55 tūkstoši dalībnieku no 102 pasaules valstīm. Lai kļūtu par dalībnieku nometnē “Chosen” (Izredzēts), Latvijas Ceļa meklētāju pārstāvji divus gadus pirms pasākuma iegādājās dalībnieka kartes un gandrīz gadu pirms izbraukšanas – lidmašīnas biļetes. Gandrīz visas pārējās lietas un vietas,

kā jau “rūdītiem” izdzīvotājiem, radās pēdējā brīdī.

Kad Ieva un Dāvis, Junita un Zane, Daniels, Ernests, Gvido, Monika, Anete, Madara, Tomass, Ansis, Brigita, Tīna un Johans pēc daudzu stundu lidojuma nokļuva Ņujorkā, viņi bija tik ļoti noilgojušies pēc kustībām, ka izstaigāja Manhatanu (Ņujorkas vēsturisko daļu) ar ātrumu 19 km dienā. Pēc šādas Ņujorkas izzināšanas katrs klusiņām sāka ilgoties pēc kāda atpūtas stūrīša uz sētiņas, soliņa vai zālītē, bet, kā jau īsti Ceļa meklētāji, visi audzināja pacietību un izturību.

Amerikā ir ļoti daudz visdažādāko ēku un iestāžu, kur var apmesties pārnakšņot, taču patiesi Ceļa meklētājs izvēlas grūtāko – katru nakti gulēt teltī, to uzceļot vakarā un novācot no rīta katru ceļojuma dienu, līdz, nonākot Ceļa meklētāju nometnē “Chosen”, jūtas gluži kā lepnā hotelī, jo gulēt teltī, kuru vairs nav jāuzceļ un jānovāc.

No Ņujorkas līdz nometnes pilsētai Oškošai (*Oshkosh*) var aizlidot 4 stundās vai aizbraukt ar auto 15 stundās. Mūsu grupa izmantoja iespēju ceļot vairāk nekā nedēļu, apzinoties, ka iespēja viesoties citā kontinentā var būt arī patiešām vienreizēja. Vietas, ko apskatījam visrūpīgāk, bija Niagāras ūdenskritums, Betlkrīka, Radišanas muzejs, Noasa šķirsta muzejs.

Betlkrīkā pavadījām divas dienas – piektdienu un sabatu. Apmeklējām Adventistu vēsturisko ciematu, kas iedvesmo apmeklētājus jau 20 gadus. Šajā ciematā tikām sagaidīti ar sirsniņu sajūsmu. Mēs kā pārstāvji no tik tālas vietas esam apliecinājums misijas darba brīnumainajam spēkam! Kad, pētot Bībeli, Džozefs Beitss nonāca

līdz atziņai par sabatu (sestdienu) kā patieso svēto dienu, Dievs šo dievbijīgā vīra, bijušā kapteiņa, atrasto patiesību apstiprināja atklāsmēs, ko redzēja Elena Vaita. Ticīgo ļaužu pulciņš bija vienprātīgs, ka nekavējoties ir jādara viss, lai sabata patiesību līdz ar citiem atklātajiem Bībeles noslēpumiem varētu līdzdalīt visai pasaulei. Dažu desmitu gadu laikā vēsts sasniedza ne tikai Austrāliju un Rietumeiropu, bet arī Latviju. Lai sabata vēsti pasludinātu, tika iespiesti žurnāli un avīzes, grāmatas un bukleti. Iespieddarbi kvantitatīvi un kvalitatīvi pieauga, jo divi fermeri pašreizējā ziedoja pašu vērtīgāko, kas viņiem bija. Viņi pārdeva savas fermas, un par šo naudu tika nopirkta pirmā lielā tipogrāfiskā spiede. Tas pavēra iespēju gatavot materiālus, kurus varēja izsūtīt plašajā Ziemeļamerikas kontinentā un pa visu pasauli. Katra patiesa ticīga cilvēka galvenais mērķis no Dieva ir būt Viņa misionāram!

Gide ar asarām acīs uzlūkoja mūsu grupu un iedrošināja vispirms dzīties pēc Dieva valstības un atcerēties, ka patiesu svētību sniegs dzīve, kurā koncentrēsimies uz to, kā personīgi es varu būt Dieva vēstnesis, misionārs, atstājot pašlaik valdošos jautājumus – vai man būs sieva, vīrs, bērni, māja, mašīna, ienesīgs darbs, stabili ienākumi, dzīves komforts... Mūsu grupa izmantoja izdevību apskatīt gan Elenas Vaitas ģimenes māju, gan pirmos dievnamus, gan pasaulē pirmo adventistu skolu. Tik ļoti atdzīvojās stāsti, kas lasīti grāmatās “Vecmāmiņas stāsti” un “Eņģelis virs viņas telts”.

Atstājot Adventistu vēsturisko ciematu, palika neērtas pārdomas, ko es daru, lai Viņa vēsts ietu tālāk? Kas būtu noticis, ja tik pat ērti, kā

mēs tagad dzīvojam, turpinātu dzīvot adventisma celmlauži? “Un tādēļ, ka tu neesi ne karsts, ne auksts...” (Atkl.3:15-18)

Sabatā apmeklējām Adventistu svētnīcu (*Adventist Battle Creek Tabernacle*) – tieši tā ir nosaukts adventistu dievnams Betlkrīkā. Gaumīga, mūsdienīga un majestātiska celtnē, kurā kopā var pulcēties vairāk nekā tūkstotis ticīgo un interesentu. Vairāki no mūsu grupas izmantoja iespēju apmeklēt sabatskolas nodarbības dažādām vecuma grupām. Ansis pusaudžu sabatskolas grupā iepazinās ar Betlkrīkas akadēmijas vienu no vadošajām skolotājām, tāpēc svētdienas rītā vēl izmantojām iespēju apmeklēt šo skolu, kurā mācās apmēram 100 bērni no sagatavošanas grupas līdz pat 12. klasei. Skolai pieder skaista, plaša ārpustelpu teritorija, jauka mūsdienīga celtnē, kurā ir gan sporta zāle, gan daudzveidīgi mācību kabineti, gan arī sanāksmju zāle, kurā ar īsu svētbrīdi tiek iesākta katra skolas diena. Skolai pēdējos gados neiet viegli. Sabiedrības sadrumstalošanās skar visas labklājībā dzīvojošās kopienas gan Latvijā, gan Amerikā, gan citur pasaulē. Dažiem skola patīk tikai sākumskolas periodam, jo, pienākot pusaudžu vecumam, vecākiem nepatīk, ka skolā bērni nevar valkāt rotaslietas. Citi vecāki vairs neatbalsta skolu, jo modernās dzīves pārņemtie draudzes locekļi saviem bērniem nodrošina interneta pieeju telefonos, kas ātrāk vai vēlāk noved pie ļauna, samaitājoša satura savstarpējas līdzdalīšanas skolēnu starpā. To visu skatoties un klausoties, klusi lūdzam, kaut šī skola nepazustu tāpat, kā varenā Betlkrīkas sanatorija, kuras ēka, pašvaldības pārņemta, vēl tagad kā divi milzu torni slejas pār visu Betlkrīkas pilsētu.

Apmeklējot Adventistu vēstures muzeju, kas arī ir daļa no vēsturiskā ciemata, radās skaudra nožēla par pazaudēto sanatoriju un vienlaicīgi interese, kā to visu varēja izveidot – veselības centrus, izdevniecības, skolas, slimnīcas, ēstuves un citas iestādes, kas tiešā veidā sludināja atklātos veselības, izglītības, patiesi glābjošas ticības pamatprincipus. Visa pamatā – nesavtīga misijas apziņa! Iestādes

tapa un top tur, kur cilvēki savu peļņu iegulda šādu projektu izveidošanā, uzturēšanā un attīstībā. Kur es ieguldu savu naudu, savu peļņu, to naudas daļu, kura paliek pāri pēc vajadzību nodrošināšanas? Vai pensionārs ar mazo pensiju, darbinieks ar minimālo algu neziedo, Kristus acīm raugoties, vairāk nekā es – strādājošais? Celmlauži dzīvoja pieticībā, jo gaidīja Jēzu! Ko gaidām mēs ar to visu iedzīvi, kas mums ir un pēc kā mēs dzenamies?

Kad nonācām gala mērķī – Ceļa meklētāju nometnē, izjutām īpaši patīkamu kņudoņu – tik daudz ticīgo vienuviet, no maziem zīdaiņiem līdz sirmām galvām, no tropisko zemju iedzīvotājiem siltās jakās (Oškošā bija tikai nedaudz siltāks par Latvijas klimatu) līdz Aļaskai raksturīgu sejas vaibstu īpašniekiem. Kā skudriņas, milzīga kustība, bet cilvēki savstarpēji laipni, cits citu uzgaida, palīdz. Galvenā iela, kas līdzinās Jomas ielai Jūrmalā, gājēju pilna, katrs iet sava iecerētā mērķa virzienā; savos kalpošanas uzdevumos ar golfa mašīniņām braukā brīvprātīgie palīgi. Nometnē klubi kārtīgi sakārtoti ļoti mazās teritorijās, teltis viena otrai blakus, un tūlīt blakus arī nākamā kluba teltis. Katram klubam neliela vieta, kurā uzcelta lielā rūpnieciski ražotā nojume atbilstoši dalībnieku skaitam. Koka konstrukciju nav, tā vietā katram klubam ir vairāki treileri, daži klubi ieradušies tikai ar treileriem. Rīts iesākas ar svētbrīdi klubā, tad seko brokastis. Pēc brokastīm kluba dalībnieki vienojas, kur dosies. Visu dienu līdz pat vakariņu laikam ir pieejama plaša teritorija, kur angāros un teltīs tiek organizētas daudzveidīgas nozīmītes, grāmatu un digitālo resursu tirdzniecība, adventistu mācību iestāžu stendi, dažādu kalpošanas apvienību stendi. Ir arī svētnīcas prototips, Ceļa meklētāju vēstures muzeja ceļojošā ekspozīcija un daudz citu aktivitāšu. Katru vakaru visi pulcējas kopā uz vakara sanāksmi. Tās noslēguma daļā vērojam uzvedumu, šogad tas bija par Dāvidu – kā izredzēto, kā zēnu, kā ķēniņu pēc Dieva prāta.

Īpaša loma nometnē ir aktivitātei “Mainīšanās ar nozīmītēm”. Katrs klubs, gaidot nometni, saņem jauno nometnes logo atbilstošā formātā, lai

varētu izstrādāt dizainu sava kluba nozīmītei. Vispieprasītākās ir sarežģīti dizainētās nozīmītes – ar kustīgām un/ vai piekarinātām detaļām. Mainoties un meklējot dažādas nozīmītes, bērni, jaunieši un pat sirmi entuziasti iepazīstas cits ar citu, ir motivēti atstāt sava kluba teritoriju, savu komforta zonu un uzdrošināties pajautāt, piedāvāt, runāt un vienoties par maiņu. Latvijas grupai nebija savas izstrādātas nozīmītes, mums tās prasīja gandrīz katrs, ar ko uzsākām sarunu. Ja kādreiz kādam būs iespēja un vēlme apmeklēt šo nometni, tad ierasties tajā ar Latvijas izstrādātām nozīmītēm būtu gluži vai sensācija. Jo mazāks nozīmīšu skaits, jo vērtīgāka tā ir starp 55 tūkstošiem dalībnieku.

Mūsu uzņemtais klubs un tā direktors ar ģimeni bija liela Dieva svētība un žēlastība mūsu – Latvijas Ceļa meklētāju – pārstāvjiem. Mūs uzņēma viens no Mičiganas štata klubiem “Grand Haven Sailors”. Kopā bijām 30 cilvēki, ēdināšanu nodrošināja 2 draudzes māsas, nometņošanas gaita bija kluba direktora un viņa sievas pārziņā. Jāuzsver, ka visas pārējās rūpes, kas tik ļoti pārņem Latvijas nometnē esošos atbildīgos cilvēkus, šajā Amerikas nometnē ir neapņemami lielas uzpurīgas komandas un vēl papildu izpildpersonāla pašaieliedzīgs darbs 5 gadu garumā. Lai gan nometnē tiek organizēta ik pa 4 gadiem, mirklī, kad tā tiek slēgta, jau ir izplānots jaunās nometnes logo, prezentēts animēts stāsts par nākamo nometni, izveidota aplikācija un daudzas citas organizatoriskas lietas. Kad Čikāgas lidostā braucām uz savu termināli, mūs uzrunāja kāds vīrietis vecumā ap 60 gadiem. Viņš jautāja, vai esam no “Chosen” nometnes, un pastāstīja, ka bijis tajā viens no IT nodrošinātājiem; nu viņš noguris ceļoja no savas kalpošanas mājup. Kopumā mūsu apkārtne visi klubu vadītāji bija vīrieši spēka un pieredzes gados (45, 50 un vecāki), iesirmām galvām, dievbijīgi, stalti un cienījami. Savukārt brīvprātīgie palīgi bija visdažādākā vecuma.

Ģimene, kura mūs uzņēma, ir Mičiganas štata Grandheivenas (*Grand Haven*) pilsētas draudzes uzcītīgi kalpotāji. Metjū un Emija vada Ceļa meklētāju un Piedzīvojumu meklētāju klubu, organizē tā

nodarbības, katru gadu aktīvi piedalās konferences mēroga Ceļa meklētāju nometnēs, kas noris 3 - 4 reizes gadā. Ģimenē ir pieci bērni 7 līdz 17 gadu amplitūdā, divi jaunākie ir adoptēti no Ķīnas. Tēvs ienākumus pelna, darbojoties ar nekustamajiem īpašumiem, tos atjaunojot, izīrējot, pārdodot. Māte strādā pilnas slodzes darbu (24h/7) mājās – viņa vada visu 5 bērnu mājmācību. Viņu praktiskā dievbijība, patiesā, pazemīgā, priecīgā kalpošana ir apbrīnojama! Bērni ir fiziski attīstīti, sociāli un mentāli stipri, atjautīgi, zinoši un laipni. Personīgu viedtālruni vecākā meita saņēma 16 gadu vecumā, kad ar automašīnu uzsāka apmeklēt Mājmācības centru tuvākajā pilsētā, kur apgūst atsevišķus priekšmetu kursus. Vecākais dēls, stalts, gudrs un sirsnīgs, savos 15 gados ir bez viedtālruņa, bet attīstībā pārspēj vienaudžus. Kad jautājām, kāpēc viņam nav telefona, saņēmām pretjautājumu – kāpēc viņam vajadzētu viedtālruni? Lai nodrošinātu saziņu ar bērniem, kad tie dodas ārpus mājas, ir pieejami podziņtelefoni. Mums, Brigitai un Zanei, bija daudz svētīgu pārrunu ar Emiju, bet Dāvis un Ansis izmantoja iespēju runāties ar Metiju – atklāti, draudzīgi, stiprinoši. Turklāt tad, kad liecinātāju vārdi saskan ar darbiem un attieksmi, ir tik patīkami redzēt un apzināties Svētā Gara darbību, kas maina akmens sirdi pret miesas sirdi. Gan “Grand Haven Sailors” klubs, gan latviešu pulciņš pateicās Dievam tieši par šādu tikšanos un kopā būšanu, mums bija tik daudz ko no viņiem mācīties! Aizkustinošākās liecības bija par to, kā viņi veido savu mājas dzīvi, kā kalpo gan savā draudzē ikdienišķajos, regulārajos pienākumos, gan arī, ieguldot naudu bezpeļņas adventistu misijas projektos, gan kā ar visu kuplo ģimeni dodas uz ārzemēm – nevis uz kūrortiem, bet gan uz daudzveidīgiem misijas mērķiem dažādās valstīs, kontinentos. Šķiet, tieši šādā veidā viņu sirdis tiek pasargātas no mantas mīlestības, komforta mīlestības, lepnuma, neapmierinātības, garīgas šaursirdības un nejūtības.

Dāvida un Saula stāsts, kuru spilgti atklāja nometnes uzvedumā, ir tik ļoti brīdinošs, tik ļoti aicinošs – kā nepazaudēt Dievu savās iedomās,

savā izdomātā kalpošanā, savā gudrībā, bet uzticībā Viņam pašai dziedīgi vairo Dieva vareno darbu paušanu praktiski! Ja Tev nav naudas – atbalsti draudzes darbu ar lūgšanām un atsaucīgu regulāro pienākumu, vajadzību pildīšanu, ja Tev ir nauda – atceries, tā ir Dieva nauda; dod to Dievam uzticīgi, veicinot projektus, kas atbalsta adventistu draudzes misiju! Arī šeit, Latvijā, ir vajadzīgi veselības centri, skolas, mājmācības atbalsta centri, ēdnīcas ar pievienoto garīgo vērtību un citas pilnas kalpošanas iestādes, kurās brīvi un atklāti var paust Viņa varenos darbus!

Pārdomu pilni, iedvesmoti, fiziski pārguruši mēs no adventistu organizācijas dzimtenes 20. augustā atgriezāmies savā zemē, savā Latvijā. Katram no mums stāsts par Ameriku ir citāds, jo katrs no mums ir īpašs, Dievam dārgs, pārveidošanu piedzīvojošs vai vēl nogaidošs Viņa bērns. Tu un es esam izredzēti, LAI PAUSTU TĀ VARENOS DARBUS, kas jūs ir aicinājis no tumsas Savā brīnišķīgajā gaismā!

Rīgas 7. draudzes stāsts – Ticības Spēkā

1934. gada 22. decembris. Latvijas Septītās dienas adventistu saimei pievienojas jaunā Pārdaugavas draudze. Skarbo pārmiņu laikos, Dieva svētīta un spēcīnāta, tā spēj saglabāt gan savu ticību, gan godam turēt un tālāk nest Dzīvības Vārdu.

Savu 85. jubilejas gadu draudze vainagoja ar īpašām svētku sapulcēm. Uz katru no tām tika uzaicināts kāds no bijušajiem draudzes mācītājiem; katrs goda viesis ieradās ar dāvanu – speciāli sagatavotu svētrunu. Tie bija kopīgi atmiņu, atziņu, Kunga slavēšanas un pagodinājuma pilni brīži, kas ļāva domāt par ticības spēku un cerību.

Kā Dievs vadījis Rīgas 7. draudzi šajā jubilejas gadā un par ko Viņam ir pateicīgi draudzes locekļi?

**RAIVIS
KASPARS,
draudzes
vecākais:**

Mana pateicība Dievam un

gandarījums ir par

to, kā pieaug draudzes atvērtība līdzilvēkiem. Gandrīz katrā dievkalpojumā izskan lūgšanu vajadzības par cilvēkiem, kas nav draudzē, bet pazīst kādu no mums – adventistiem. Šobrīd tiek aizlūgts par vairākiem desmitiem šādu cilvēku. Es gribu pateikties Dievam par to, ka mūsu draudze ar katru gadu kļūst gados jaunāka. Dievs svētījis to ar aktīviem jauniešiem, kas ar lielu degsmi jau sākuši savu kalpošanu. Un vēl – pateicība par to, ka tieši šopavasār mums izdevās realizēt ieceri – ierakstīt svētrunas, kuras tagad var noskatīties internetā, kur var arī uzzināt jaunāko informāciju par draudzi un tās aktivitātēm – adrese: www.facebook.com/SDA7.draudze un YouTube kanālā “SDA Rīga 7”.

**SANTA,
vecākā
draudzkope:**

Dievs, dod savu labvēlību mūsu ģimenei – 7. draudzei – un

lieto mūsu dzīvi

tā, ka varam Tevi pagodināt! Arī mēs rūpējamies par savu kristīgo ģimeni – tas ir viens par otru. Gatavojoties rudens Pļaujas svētkiem, vēlējamies gan praktiski, gan materiāli atbalstīt vecākos un mazturīgākos draudzes locekļus. Atsaucība bija liela. Tas liecina, ka Dievs mūsu sirdī ir vairojis gan līdzcietību un labestību, gan cieņu vienam pret otru. To apliecina arī sirsnība un līdzjūtība pret rakstnieci un publicisti Marinu Kostņecku, kas, nebūdam draudzes locekle, mums izteica savu lūgšanas vajadzību. Mēs joprojām par viņu lūdzam. Viesojoties draudzē, rakstniece atzina, ka te viņa jūtas cienīta un garīgi stiprināta. Lai slavēts mūsu Kungs!

**OĻEGS,
draudzes
loceklis:**

Ne reizi vien sabatskolas nodarbībās esam

pārrunājuši Dieva aicinājumu – nelūgt vispārīgi, bet par konkrētu situāciju, konkrētu vajadzību, lai Dievs var pagodināties. Šogad mana vislielākā pateicība mūsu Kungam ir par to, ka Viņš mani dziedināja no ļoti smagas avārijas sekām – ilgstošām sāpēm, nespēka, mazkustības, ko izraisīja vairākas traumas. Par mani draudze lūdza trīs gadus – baznīcā un mājas grupiņās. Sniedza praktisku un morālu atbalstu. Tagad es jau varu staigāt, strādāt un apmeklēt draudzi. Tas ir vēl viens reāls apliecinājums lūgšanu spēkam un tam, ka žēlastības pilnais Dievs ir dzīvs un līdzās arī šodien un tepat. Tādēļ lai esam “priecīgi cerībā, pacietīgi bēdās, neatlaidīgi savās lūgšanās.” (Rom. 12:12)

**ANDRIS,
draudzes
loceklis:** Daudz esmu domājis par to, kāds ir Dieva nodoms manā dzīvē.

Lai gan Viņa ceļi

ir neizdibināmi, skaidrs ir viens, ka ikvienam ir paredzēts savs ceļš pie Kristus un sava kalpošana Tam Kungam. Šogad draudze man uzticēja ļoti atbildīgu kalpošanu – esmu viens no sabata sapulces vadītājiem. Kaut arī mans kristieša ceļš ir tikai sākumā, taču līdzīgi kā ticība izaug no mazas sēkliņas un nostiprinās grūtībās, tāpat arī Kungs pārbauda mūs mazās lietās, nostiprinot paļāvību uz Viņu mūsu vājumā lielās lietās. Lai Dievs mūs vada mūsu nespēkā, lai Viņa spēks varens parādās!

**MADARA,
draudzes
locekle:**

Dievs ir tik labs! Šis teikums man ir prātā, kad domāju par aizvadīto gadu.

Viņš nekad, nekad neliks mums iet cauri kaut kam tādām, kas mūs nesagatavos nākamajiem pārbaudījumiem. Katra grūtība ir svētīga, ja mēs uzticamies Viņam, tad Kungs arī mums dos spēku dziedāt slavas dziesmas, pat ja viss mums apkārt krīt un gāžas. Mums ir jāiepazīst Viņš tik ļoti, lai nekas mūs nevarētu novest no Dzīvības Ceļa. “Viņš nogurušajiem dod spēku un vairo stiprumu nespējīgajiem. Jaunekļi piekūst un pagurst, un jauni vīri sabrūk, bet, kas paļaujas uz To Kungu, tie dabū jaunu spēku, tā ka viņiem aug jaunas spārnu vēdas kā ērgļiem, ka viņi skrien un nepiekūst, ka viņi iet un nenogurst.” (Jes.40:29-31) Lūk, šādas jaunas spārnu vēdas Dievs vēlas dot katram savam mīļajam bērnam! Es pateicos Tam Kungam, kurš man caur šigada piedzīvojumiem ir devis šīs dārgās atziņas!

**SIGITA,
draudzes
locekle:**

Esmu priecīga un pateicīga Dievam, ka

Rīgas 7. draudzē

katru Sabatu paralēli vispasaules misijas ziņām atskan arī draudzes locekļu liecības un aizlūgšanu vajadzības! Liecības par praktisko gājumu ar Dievu un kristīgā pieredze parāda Dieva Vārda dzīvību mūsdienās, satuvina draudzes cilvēkus, iedrošina vairāk uzticēties Dieva apsoliņumiem un praktizēt Bibēliskos principus. Tad ir redzams, kā Bībeles izpētes laikā gūtās atziņas tiek lietotas un darbojas dzīvē.

**MAIRIS,
draudzes
loceklis:**

Draudzes jubilejas gads man ir pirmais, kopš kristījos

un kļuvis draudzes loceklis. Tas ir īpaši nozīmīgs manas garīgās dzīves pārmaiņu laiks. Kā pateicību savai draudzei par tās sapratni un atsaucību es vēlējos pasniegt dāvanu – manis, profesionāla galdnieka, gatavotu ozolkoka katedru. To arī izgatavoju. Lai šis dāvinājums nes svētību draudzei, kuru Dievs izraudzījis manam ticības ceļam! Lūgšanu laikā man ne reizi prātā ienākusi doma, kā saglabāt draudzes vēsturi, kuras pirmsākumi meklējami arī manu vecvecāku mājās “Bajāri”, tepat Mārupē. Jā, tieši te bieži pulcējās Pārdaugavas adventisti un te praktiski aizsākās 7. draudzes kristīgās dzīves ceļš. Domāju ar laiku te izveidot draudzes lūgšanu un sadraudzības vietu. Visbeidzot, es nevaru nepateikties Dievam par to garīgo stiprinājumu, ar ko Viņš mani uzrunā brāļa Konstantīna svētrunās. Manuprāt, tās ir dievišķas mīlestības pilnas, perfektas. Ideālas svētrunas. Atkārtoti klausos tās internetā, īpaši pārdomu brīžos.

ĀVO ŠTOPIS, draudzes mācītājs:

no visas
sirds varu
apliecināt, ka
Dievs vienmēr ir
klātesošs un allaž

ieinteresēts ikkatra Sava bērna dzīvē. Viņš katram sagatavo Savas īpašas svētības. Šajā, nu jau gandrīz aizvadītā gadā es visvairāk priecājos par to, ka Dievs Savā žēlastībā man ir piešķīris iespēju turpināt studijas Ukrainas Adventistu teoloģijas institūtā. Slavēju Dievu, ka visās draudzēs, kurās es tagad kalpoju, ieskaitot 7. draudzi, valda vienprātības un lielas mīlestības gars.

Atbildībā par savu draudzi lai paturam prātā Elenas Vaitas sacīto: "Draudze Dieva acīs ir ļoti dārga. Tā ir ietvars, kurā glabājas Viņa dārgakmeņi, aploks, kurā atrodas Viņa ganāmpulks, un Viņš ilgojas to ieraudzīt bez vainas vai traipa. Viņš pēc tās ilgojas ar neizsakāmu mīlestību. Tāpēc Viņš mums piešķir izdevības strādāt priekš Viņa, un mūsu pūles Viņš pieņem kā mūsu mīlestības un uzticības zīmi."

Misijas skolas studentu stāsti

EDIJA SUBATOVIČA

Šis bijis viens no īpašākajiem gadiem manā dzīvē – ir piedzīvotas atbildētas lūgšanas un vēlme nepamest iesāktās aizlūgšanas, bet šoreiz vēlos dalīties ar mazu, bet man mīļu piedzīvojumu.

Kādā dienā mēs, misijas skolas studenti, devāmies Rīgas ielās dalīt ielūgumus uz Izaugsmes semināriem, kas notika mūsu draudzē. Esmu cilvēks, kam vienmēr bijis bailīgi iet ielās, kur nu vēl ko piedāvāt

nepazīstamiem cilvēkiem, bet šajā reizē īpaši lūdzu Dievam – lai arī kāda būs cilvēku attieksme, lai smaids nepazūd no manas sejas un mana sirds paliek atziņā, ka runa nav par manu godu, bet par Dievu. Lēnām sāku dalīt bukletinus un jutu, kā sirds kļūst arvien priecīgāka, saņemot pretim smaidus, arī kādus jautājumus un īsas sarunas. Bija cilvēki, kas atraidīja un teica "nē", bet pēc katra šī cilvēka Dievs atjaunoja un deva prieku un ticību iet tālāk. Vēroju sevi it kā no malas – ko Dievs dara, kā Viņš uzsmaida, kā Viņš pazemīgi pieņem atraidījumu un netur ļaunu prātu uz cilvēku. Tas stiprināja un iedvesmoja. Nav nekā brīnīšīgāka šajā pasaulē, kā sēt sēkliņas cilvēku sirdīs, atrodoties Kristū un redzot, ka Viņš nespēkā varens parādās!

ALBERTS TRUCIS – KĀ DIEVS PĀRSTEIDZA SMILTENIEŠUS

Oktobra beigās, kad bija pagājuši pusotra nedēļa, kopš katru vakaru sazvanījāmies, lai lūgtu kopā ar draudzes vecāko, Dievs ļāva piedzīvot ko īpašu. Pēc P. Goiņas semināra bijām runājuši, cik nozīmīga loma ir lūgšanām, līdz beidzot sapratām, ka pašiem tas jāsāk arī darīt. Bez nopietnas nodošanās nebūs nopietnu rezultātu. Katru vakaru lasām, ļaujot Dievam uz mums runāt caur Jozuas grāmatu, un lūdzam par vienu, divām draudzes ģimenēm, kā arī – lai Dievs rāda, kā turpināt misiju Smiltēnē.

Jau pirmajā nedēļā Dievs deva pārlicību, ka mums jādodas pie pilsētas mēra un jārūnā par iespējām sadarboties. Aicinājām lūgt arī visu draudzes ģimeni. Kamēr vēl lūdzām un domājām, pie kā doties, vēlā vakarā mūsu draudzes māsa devās ar draudzenēm mājās no Rīgas. Kad līdz mājām bija palikuši 50 kilometri, nekuriens vidū mašīnai pārplīsa riepa. Kamēr māsa nogāja

malā, lai lūgtu pēc Dieva palīdzības, draudzene jau nostopēja pirmo mašīnu. Tas izrādījās Smiltēnes mērs – tieši tas, kuru mums vajadzēja satikt! Nākamās divas stundas laipnais palīgs palīdzēja piepumpēt riepu, bet neveiksmīgi, un apmainīt tukšo ratu pret savu rezerves ratu, bet tas nederēja. Beidzot tika izsaukti papildspēki un sekoja ceļš mājup mēra mašīnā. Sarunās mērs atklāja pašvaldības lielo vēlēšanos sadarboties ar kādu pilsētas draudzi, uz ko māsa priecīgi atsaucās, pastāstot, ka mūsu draudze tieši nesen ir sākusi domāt par to, kā varētu veidot sadarbību ar pašvaldību.

Dievs bija izplānojis šo īpašo sastapšanos, lai ejam uz priekšu pārlicībā, ka šis ir Viņa darbs un arī turpmāk Viņš pašķirs visas "Jordānas", līdz ieiesim Apsolītajā zemē. Šis ir tikai mazs sākums tam, kā Kungs grib atklāties evaņģēlija darbā, tāpēc turpināsim lūgt!

ĒRIKS PLŪŠS

Mans šī
gada spilgtākais
notikums bija
veloevaņģelizācijas

brauciens kopā ar

vēl diviem jaunekļiem – Albertu un Miku. Paši organizējām to no 4. līdz 7. augustam Latgalē. Plāns bija paņemt riteņus, kādu daļu iedzīves, kristīgas grāmatas un bukletus un doties uz zilo ezeru zemi jēgpilnā vasaras piedzīvojumā, lai iepazītu Latgales dabu un ļaudis, kā arī, palaujoties uz Dieva vadību, sastaptu kādus, kam pastāstīt par Viņu.

Tā arī izdarījām. Mūsu ceļš 4 dienās veda cauri šādiem pieturas punktiem: Ludza – Kārsava – Lubāna ezers – Madona – Vecpiebalga. Apskatījām brīnīšīgas ainavas, ciemus, satikām sen neredzētus radus, kā arī vienkāršus, svešus un sirsnīgus ļaudis. Taču visu laiku turējām fokusu – pastāstīt par Dieva darbiem. To arī Viņam ik dienas lūdzām un nepalikām bez atbildēm.

Viņš mūs saveda kopā ar ļaudīm, kas (tiesa, ne pilnīgi visi) bija atvērti garīgām sarunām, tomēr neviens neatteica pieņemt mūsu dāvētās

grāmatas, bukletus un liecības. Kā ieganstu sarunām mēdzām izmantot kādus vienkāršus, iepriekš izdomātus jautājumus, piemēram: “Kas jums dzīvē sagādā vislielāko prieku?” vai “Kā jūs savā dzīvē piedzīvojat Lielo cīņu?” Devāmies arī uz viensētām, lai taujātu pēc dzeramā ūdens, kas pavēra iespēju tālākām sarunām. Vietās, kur nesanāca nevienu sastapt, vienkārši atstājām pastkastītēs informatīvus bukletus par svarīgām Bībeles tēmām, lūdzot par tur dzīvojošiem cilvēkiem un atstājot tos Visvarenā rokās.

Neiztikām arī bez izaicinājumiem. Tā kā gulēšanai bijām līdzī paņēmuši tikai gulammaisus un matraciņšus, palāvāmies, ka Dievs mums sagādās jumtu virs galvas. Tā arī notika. Gan attāli radinieki, gan pilnīgi svešinieki ar laipnību mūs izguldīja, kas deva vairāk iespēju pārrunāt mūžības tematus.

Dievs caur šo piedzīvojumu man deva vēl lielāku vēlmi aizsniegt lauku iedzīvotājus, jo par viņiem maz tiek domāts, palīdzēja piedzīvot prieku, ko sniedz Viņa dotie 8 veselības principi, kā arī parādīja Savas rūpes katrā aspektā.

Novēlu ikvienam atrast veidu, kā sakombinēt to, kas visvairāk patīk, ar to, kas sniedz ļaudīm glābšanas vēsti, un nebaidīties no izaicinājumiem – tā ir atslēga uz panākumiem!

AGNESE VIŠŅEVSKA

Šogad visspilgtāk Dievu esmu piedzīvojusi saistībā ar misijas skolu. Doties uz misijas skolu un strādāt pilna laika kalpošanas darbu nebija mans plāns. Biju savu tuvāko nākotni saplānojusi pavisam citādu. Interesanti ir tas, ka papildus cilvēka plānošanai plāno arī Dievs. Dieva plāns reizēm radikāli atšķiras no tā, ko plānojam mēs paši.

Doties vai nedoties uz misijas skolu – šī lēmuma pieņemšanā vislielākā loma bija lūgšanai. Es

no visas sirds vēlējos saprast, kāds ir Dieva prāts, tāpēc gāju pie Dieva ar domu, ka ļaušu Viņam sevi izlocīt tādā leņķī, kādā Viņš to nekad nav varējis ar mani izdarīt. Bija palikušas 10 dienas līdz misijas skolas pieteikšanās beigām, un savās lūgšanās noliku malā savas cilvēciskās domas, savus aizspriedumus un visas citas lietas, kas kavē Dieva nodoma piepildīšanos. Dievs atklājās īpašā veidā. Man atmiņā atnāca visi pēdējā laika notikumi, domas un lūgšanas, ko biju Dievam izsacījusi iepriekš. To visu atceroties, pārdomājot un saliekot kopā, redzēju, ka Dievs jau sen ir kārtojis manas dzīves notikumus, lai man būtu iespēja doties uz misijas skolu.

Man likās, ka esmu nederīgs materiāls kaut kam tik lielam, gluži tāpat kā stāstā no Bībeles par Dāvida izraudzīšanu. Kad Samuēls ieradās pie Isaja dēliem, viņš vērtēja šo dēlu ārieni, bet Dievs teica, ka nevajag skatīties ārieni, jo Viņš lūkojas citādi. Šis stāsts manī izdarīja pārmaiņas. Dievam visvērtīgākais materiāls lietošanai ir tie, kas cilvēciskām acīm ir visnederīgākie. Pēc šī stāsta izpētīšanas sapratu, ka Dievs mani aicina pieteikties misijas skolā. Nolēmu, ka šoreiz darīšu citādi: vienmēr esmu Dievu iesaistījusi savos plānos, šoreiz atļaušu, ka Dievs mani iesaista Viņa plānos.

OSKARS IMAKS

Šis gads man ir bijis tiešām īpašs un Dieva svētību pilns. Dievs ik dienas gādāja un joprojām gādā par to, lai es aizvien vairāk aizdomātos par to, cik maziņš un nevarīgs esmu.

Vislielākais piedzīvojums, kas man šogad ir bijis kopā ar Dievu un kas ir izmainījis pilnībā visu manu dzīvi, ir lēmums pieteikties “Sūti mani” misijas skolā. Šis piedzīvojums stāv pāri visiem citiem piedzīvojumiem, kas man ir bijuši šajā gadā. Par

pieteikšanos misijas skolā daudz nedomāju, jo biju jau izplānojis savus turpmākos gadus. Biju ieplānojis mācīties koledžā un strādāt internacionālā uzņēmumā, bet Dievs tieši pēdējā nedēļā pirms pieteikšanās beigām salauza manu augstprātību, kas bija izveidojusies pēdējos mēnešos. Viņš lika saredzēt – kas vien man ir, pieder Viņam, to visu Viņam ir iespējams paņemt vienā acumirkli. Šīs nedēļas laikā es tik nolicis uz ceļiem lūgšanās un pārdomās, jautājot, vai tik tiešām Dievs vēlas, lai piesakos misijas skolā. Pieteikšanās nozīmēja, ka man tas būtu jāpasaka ģimenei, un, tā kā ģimenē esmu vienīgais kristietis, tas būtu ļoti grūti. Šādas izvēles izdarīšana pat likās kā attiecību iznīcināšana starp mani un ģimeni. Tiklīdz pateicu mammai, ka, iespējams, pieteikšos misijas skolā, manā virzienā jau lidoja daudz pārmetumu un negatīvu frāžu, bet zināju, ka nedrīkstu atkāpties no tā, ko Dievs ir paredzējis. Lūdzu Dievam, lai Viņš man saka, kā rīkoties un ko sacīt mammai, jo attiecības ar viņu vērtēju ļoti augstu. Ar Dieva stiprinājumu un draugu atbalstu pieteicos misijas skolā. Galu galā Dievs sniedza man iespēju rast vidusceļu attiecībās ar mammu, atklājot iespēju studēt Alberta koledžas e-studijās.

Kopš misijas skolas sākuma joprojām redzu, kā Dievs ir svētījis visu to, ko biju gatavs ziedot. Visas lietas, kuras man iepriekš likās neiespējami paveikt, ja došos uz misijas skolu, Viņš Pats ir sakārtojis.

IEVA BIRZIŅA

Viens no īpašākajiem laikposmiem šajā, gandrīz jau aizvadītajā, 2019. gadā bija

laiks, kad man bija jāpieņem kāds ļoti izšķirošs lēmums. Viss sākās jaukā pavasara rītā, braucot ar tramvaju un pārdomājot Dieva labestību. Tā braucot un klusībā sarunājoties ar Dievu, nonācu līdz jautājumam – vai Dievs man ir pats dārgākais dzīvē tā, ka es būtu gatava Viņam paklausīt pilnīgi katrā lietā? Man likās – laikam jau jā, līdz brīdim, kad viss manī it kā notrīsēja, jo kā spēcīga doma

parādījās šī: “Vai tu būtu gatava arī mācīties misijas skolā, izmainot visus savus līdzšinējos plānus?” Tas likās pārāk traki, jo nākamajā gadā man jāpabeidz augstskola; tuvinieki šādu lēmumu noteikti nesaprastu, un kā tad ir ar visiem man ļoti mīļajiem līdz šim iesāktajiem darbiem un kalpošanām? Vai es būtu gatava to pārtraukt, ja Dievs aicinātu? Tā likās pārāk traka doma, tādēļ, nespējot Dievam atbildēt “jā, es došos visur, kur Tu mani aicini”, viss iepriekšējais miers pazuda. Nevarēju to atgūt visas atlikušās dienas garumā. Vakarā vairs nevarēju tādu neziņu un atšķirtību no Dieva izturēt, tādēļ vakara lūgšanā ar Dievu vienojos – *es meklēšu Tavu gribu, Dievs! Pārliecini mani par Savu prātu! Es nepaļaušos ne uz emocijām, ne loģiku, es vēlos piedzīvot Tevi šajā laikā un saprast Tavu plānu manai dzīvei.* Un tā nu iesākās līdz šim, iespējams, divi visskaistākie mēneši manā dzīvē, kur es katru vakaru centos vēl dziļāk iepazīt Dievu un klausīties Viņa balsi. Es pat īsti necentos meklēt argumentus vienam vai otram lēmumam, bet būt kopā ar Dievu un pētīt Viņa Vārdu, kā laikā daudz dziļāk izpratu patiesas izglītības būtību un veidus, kā Dievs audzina cilvēkus. Tā pakāpeniski, lēnām, bet dziļi divu mēnešu pārdomu laikā skaidri sapratu Dieva aicinājumu man – doties mācīties uz misijas skolu “Sūti mani”. Atskatoties uz šo visu, varu teikt – iepazīt Dievu, meklējot Viņa prātu, ir visaugstākā izglītība un man ļoti dārga pieredze. Šobrīd esmu apvienojusi divas skolas – studijas Latvijas Universitātē un studijas misijas skolā, kas abas patiesībā ir studijas dzīves skolā, gatavojoties Mūžības skolai.

OSKARS ŠLAKOTA

Dzīve ar Dievu ir tiešām interesanta un pārsteidzoša – šis gads ir bijis lielo pārmaiņu un labo notikumu gads. Jau vairākus gadus strādāju un dzīvoju Ventspilī, līdz brīdim, kad Dievs šī gada maijā vienā jaukā rītā aicināja mani iestāties misijas skolā un atgriezties Rīgā. Zināju šo projektu, bet biju to sev “norakstījis” – tas taču nav man, esmu par vecu kam tādām utt., katrā ziņā pats to nu nekādi nebūtu

izdomājis, bet tad vienu rītu nokļuvi uz sava Damaskas ceļa, un Dievs mani apgaismoja, ka tieši man ir jāiestājas misijas skolā “Sūti mani”. Sekoja divas nedēļas neizpratnes, jautājumu, dusmu un lūgšanu, ko Dievs bija paredzējis, līdz beidzot padevos Viņa prātam, un bija vēl laiks pēdējā brīdī iestāties misijas skolā. Dievs kārtoja, ka paralēli visiem darbu nodošanas un pārvākšanās posmiem uz jaunu pilsētu un dzīvi varēju ar savu līgavu arī izplānot un septembrī noorganizēt vienu no mūsu dzīves skaistākajiem notikumiem – kāzas.

Cik gan toreiz bija grūti pieņemt lēmumu par misijas skolu, cik daudz bija nezināmā! Bet atskatoties jau redzu tik daudzās svētības un arī tik ļoti vērtīgās mācības misijas skolā, kas man noderēs visu dzīvi, lai arī kādā profesijā es strādātu pēc šīs skolas beigšanas.

INGA ŠLAKOTA

Nezinu, vai varētu šo definēt kā gada spilgtāko liecību, jo gads ir bijis pilns piedzīvojumiem ar Dievu. Aizvien vairāk mācos, ka Dievs dod – atpakaļ. Jo vairāk atdodu Viņam, jo vairāk saņemu no Viņa. Tā nu pārsteigumi pie Viņa nebeidzas, un pēdējo pārsteidzošo esmu piedzīvojusi, viesojoties pie savas – Rīgas I draudzes – locekļiem viņu mājās vai, kādreiz, satiekoties kur citur. Apciemot visus ar mērķi iepazīties, aprunāties par draudzi, dievkalpojumiem un misijas darbu sākumā šķita kā ievaduzdevums, kas raiti jāpaveic, lai ķertos pie nopietnākām lietām. Nevienš

no mums nenojauta, cik daudz nopietnības ir tieši šajā pienākumā. Lai gan atkal un atkal piedzīvojam, ka tiem, ko apmeklējam, tas ir par svētību vienā vai otrā veidā, man pat jāmeklē vārdi, lai pareizi izpaustu, kāda svētība tā ir mums. Es nezinu, kas ir mana augstākā izglītība un visas izcilās apmācības uz šīs izglītības fona, ko varu gūt cilvēku tik dažādajos, bet vienmēr savilnījošajos stāstos. Cik mēs, draudze, esam bagāti ar katru no saviem cilvēkiem! Cik katrs no viņiem ir apbrīnojams – katrs, kas turas pie patiesības par spīti draudzē piedzīvotām sāpēm vai sarežģītiem dzīves apstākļiem; katra omīte, kas nepagurst lūgt par saviem bērniem un mazbērniem; katra ģimene, kas saspringtajā ikdienā atrod laiku kalpošanai un cits citam; katrs entuziasma un ideju pilnais jauniešs; katrs sirmgalvis, kas par spīti tam, kā daudzas lietas notikušas “viņa laikā”, spēj panest “šo laiku” un mūs, mileniāļus (šo nūdien arvien vairāk apbrīnoju). Jā, bez tam katrs, kas jau ilgi neapmeklē draudzi, bet ir ar mieru satikties! Un vēl daudzi citi “katri”, kuros esmu privilēģēta klausīties. Uz papīra gandrīz 500 cilvēku lielā draudze man pamazām kļūst dzīva, kļūst par ģimeni, ko negribu iedomāties bez neviena no satiktajiem cilvēkiem. Dievs negaidīti daudz ir mācījis šajos pāris mēnešos, esot misijas skolā un darbojoties Rīgas I draudzē. Par daudz ko no tā es nebiju pat iedomājusies, ka nezinu un ka man to vajag mācīties. Bet tieši tāds jau ir Dievs – izcilais Pedagoģs, pārdrošais Deleģētājs, nebeidzamu pārsteigumu Dievs! Viņš ikvienam dod katrai dienai nepieciešamo žēlastību nepagurt, degt, dot un mīlēt. Kā es gribētu, kaut pie tējas krūzes ik pa laikam apsēstos arī ikviens, kam “ir ko sūdzēties par otru”! Pie tējas krūzēm un dzīvesstāstiem varbūt nevar visu atrisināt, bet var daudz labāk saprast – un tas stipri palīdz mīlēt. No tā mūs pazīs. Piezvani un aizej ciemos! Dieva pārsteigums var būt paredzēts tieši aiz tās mājas stūra!

Mīlie “Adventes Vēstu” draugi! Lai jūsu ceļš ar Dievu 2020. gadā bagāts ar Viņa klātbūtni, mieru un prieku!

Sagatavoja Anitra Roze

SABATSKOLAS ELEMENTI: MŪSU JAUNIEŠU DOMAS PAR BĪBELES IZPĒTI SABATSKOLĀ 2

Iepriekšējā “Adventes Vēstu” numurā iesāku aplūkot sava maģistra darba rezultātus par sabatskolas elementiem. Veidojot šo darbu, aptaujāju adventistu draudžu jauniešus Rīgā par to, kā viņi uztver četru sabatskolas elementu efektivitāti mūsu draudžu sabatskolās. Šajā rakstā uzskaitīšu mūsu jauniešu novērojumus un ieteikumus par sadraudzību.

Jauniešus uzklaušīju un intervēju trīs grupās. Katra grupa sniedza atšķirīgas atbildes uz vieniem un tiem pašiem jautājumiem, tomēr no šīm atbildēm ir iespējams saprast, ko mūsu jaunieši ir novērojuši un ko viņi vēlētos redzēt draudžu sabatskolās.

Attiecībā uz sadraudzību jaunieši, pirmkārt, vēlējas, lai sabatskolas skolotāji vispār pievērstu tai uzmanību, jo tieši sadraudzība nosaka vidi, kurā patiesība tiek vai netiek pieņemta. Viņi augstu novērtēja skolotāju spējas iekustināt sabatskolas dalībniekus ar jautājumiem, tomēr savu personisko iesaistīšanos debatēs tie pakārtoja vietējās sabatskolas atmosfērai.

Jaunieši izteica vēlēšanos, lai sabatskolas nodarbības notiktu mazās grupās. Lielās grupas trūkums, viņuprāt, ir tas, ka lielā grupa (vai lielā telpa) traucē veidot sadraudzību starp sabatskolas dalībniekiem. Vēl kā ļoti svarīgu aspektu jaunieši uzsvēra uzticēšanos starp sabatskolas dalībniekiem un draudzību. Ja nav uzticēšanās un draudzības savā starpā, nodarbība notiek formāli un auksti.

Jaunieši uzskata, ka jauniešu sabatskolā pastāv sadraudzība, kuras nav lielajās sabatskolas grupās; tas ir iemesls, kādēļ jaunieši pieaugušo grupās iesaistās nelabprāt. Jaunieši norādīja, ka viņiem nepatīk, ja starp sabatskolas dalībniekiem notiek asa vārdu pārmaiņa, doktrīnu cīņas, kritizēšana un kļūdu meklēšana citos un ja nodarbībā dominē daži runātāji, kuri noslēpē citu iesaistīšanos. Šis parādības viņi ir pamanījuši tieši pieaugušo klasēs un uzskata, ka jauniešu klases ir brīvas no šīm negācijām.

Jaunieši uzskata, ka paši spēj veidot daudz efektīvākas sabatskolas nodarbības, lai gan atzīst, ka būtu labi, ja sabatskolas klasēs būtu dažādu paaudžu dalībnieki, īpaši – ar garīgo

pieredzi. Sadraudzības elementā viņi izcēla autentiskuma jeb istuma nozīmi – lai atklātā kristīgā pieredze sabatskolā un tur sacītie vārdi būtu izteikti patiesi, nevis tikai formāli, no lapiņas nolasīti, neieinteresēti.

Jauniešiem patīk, ja tiek uzdoti jautājumi bez iepriekš zināmām atbildēm, notiek dzīvas debates bez saukļiem un tiek akceptēta izteiksmes brīvība. Iespējams, ka jaunieši neizprot, ko vārda brīvība sabatskolas kontekstā var nozīmēt, jo viņi paši atzīst, ka nepatīk dzirdēt ķecerības un maldū mācības. Vēlme pēc izteiksmes brīvības jauniešu izpratnē ir saistīta ar pieredzi – kad kādi no dalībniekiem liecina par pieredzi, kura isti neatbilst labu adventistu priekšrakstiem un var izsaukt nosodījumu. Viņi vēlētos, lai sabatskolas dalībnieki nesteigtos ar nosodījumu visam, ko tie neatzīst par pareizu, bet gan ļautu cilvēkiem izteikties, lai tie izjustu, ka tiek uzklaušīti. Viņuprāt, tad šie cilvēki atvērtu savu sirdi un uzklaušītu mūsu viedokli. Jaunieši izceļ drošības aspektu sabatskolā – lai „kvēlojošs deglis” netiktu nodzēsts un „ielūzusi niedre” netiktu salauzta. Viņi vēlētos, lai sabatskolas nodarbības kalpotu par dziedināšanu tiem cilvēkiem, kuriem dzīvē ir bijis maz siltuma un daudz brūču.

Viens no jauniešu ieteikumiem bija par to, kā sadalīt lielās sabatskolas grupas mazākās. Bieži vien sadalījums notiek pēc dalībnieku sēdvietām – kur cilvēks sēž, tai grupai pieder. Tādēļ mazās grupas, viņuprāt, neesot efektīvas, jo tajās vienmēr ir vieni un tie paši cilvēki. Jauniešu ieteikums ir sadalīt lielo sabatskolas klasi citā veidā: ja nepieciešams sadalīt visus četrās mazās grupās, tad sanākušajiem jāskaita no viens līdz četri; tādējādi ikviens iegūst savu kārtas skaitli. Kad tas ir izdarīts, visi,

kam ir skaitlis viens, veido pirmo grupu; tie, kam ir skaitlis divi – otro, kam trīs – trešo un kam četri – ceturto. Šādi grupas tiek izveidotas no dažādiem cilvēkiem un kļūst iespējama lielāka iesaistīšanās.

Viens no aptaujātajiem jauniešiem izteica šādu domu: “Ja ir maza grupa, kurā visi viens otru pazīst jau ilgu laiku, tur pastāv drošība un piederības sajūta. Tur man nav bail uzdot jautājumus un noskaidrot neskaidras lietas. Bet, ja grupa ir liela un tajā ir nepazīstami cilvēki, es labāk klusēju.” Cits jaunietis sacīja: “Ja sabatskolas dalībnieki viens ar otru nav pazīstami, tad viņiem ir grūti komunicēt savā starpā. Kad ikviens domā savādāk, tad atmosfēra ir auksta un dalībnieki jūtas atsvešināti viens no otra. Tur ir grūti uzlabot sadraudzību, un atmosfēra ir depresīva.”

Pie ieteikumiem sadraudzības veicināšanā jaunieši ir minējuši, ka sabatskolas vadītājam nepieciešams salauzt “ledu” nodarbības iesākumā, piedāvājot spēles, uzdodot jautājumus, lai ikviens tiktu mudināts kaut ko sacīt, praktizēt iejutību un empātiju. Vēl kā sadraudzības elements varētu būt kopīga maltīte. Viens no jauniešiem sacīja: “Dažkārt jauniešu grupas vadītājs piedāvā ēdienu, jo bieži vien jaunieši nav vēl ēduši brokastis. Šis kopīgais mielasts salauz ledi, un iesākas dzīvas diskusijas. Sadraudzība īstenojas, ja dalībnieki jūtas brīvi izteikt savas domas un ja vadītājs neuzvedas kā tāds, kurš ir perfekts, bez kļūdām un dzīves cīņām. Svarīgi, ka vadītājs saprot jauniešu cīņas, izaicinājumus un grūtības.”

Viens no jauniešu pieminētajiem trūkumiem bija tas, ka dažkārt sabatskolas vadītājs sarunājas tikai ar dažiem dalībniekiem, kamēr visi pārējie sēž klusējot. Nevienam nezina, ko viņi domā. (*Turpinājums 23.lpp.*)

KOPĀ AR DIEVU ANGLIJĀ

Māra Omari (29) jau 10 gadus dzīvo un strādā Lielbritānijā. Nesen Māra kopā ar vīru Abednego bija atbraukuši ciemos pie ģimenes un draugiem Latvijā.

Kā Tu nokļuvi Lielbritānijā?

Tas ir garš stāsts... Īsumā stāstot, bija tā – kad pēdējā gadā vidusskolā plānoju, kur mācīties tālāk, bija dažādas idejas un iespējas. Lūdzu Dievu, lai Viņš parāda, kur studēt. Paralēli lūgšanām pieteicos studijām Adventistu Nūboldas koledžā Anglijā. Dažas nedēļas vēlāk kā atbildi uz lūgšanām, saņēmu ziņu, ka esmu pieņemta. Vēl dažas nedēļas vēlāk, kad jautāju, vai ir iespēja tikt sponsorētai, saņēmu atbildi – jā. Tā es sapratu, ka šī ir Dieva atbilde, jo pati to nekādā ziņā nevarētu paveikt.

Kas ir bijuši Tavi lielākie pagrieziena punkti dzīvē?

Viens no pagriezieniem manā dzīvē bija 10 gadu vecumā, kad pirmo reizi devos uz Ceļa meklētāju nometni. Pēc tam uz nometni devos katru vasaru un palēnām sāku iepazīt Dievu. 16 gadu vecumā, esot Dānijas Ceļa meklētāju nometnē, sapratu, ka nedrīkstu vairs “sēdēt uz sētas”, un nolēmu būt nopietnāka pret Dievu. Viss neritēja gludi un vienkārši, bet trīs gadus vēlāk es kristījos Raiskuma ezerā. Tad tas likās kā jauns sākums kaut kam lielam. Zinu, ka izklausās ļoti saldi, bet savā ziņā tas bija sākums, jo dažus mēnešus vēlāk es devos uz Nūboldu, kur satiku savu nākamo vīru. Manas kāzas arī bija

liels pagrieziena punkts.

Kā pāiet Tava ikdiena?

Pašlaik katra nedēļa ir kā jebkura darba nedēļa. Piecas dienas strādāju algotu darbu un tad piektdienas vakarus un sestdienas pavadu kopā ar Nūboldas jauniešiem un studentiem, jo esmu viena no Nūboldas draudzes jauniešu vadītājiem.

Kādos veidos Anglijas jaunieši aizsniedz citus cilvēkus?

Dažādos. Zinu, ka daudzi jaunieši katrs savā darba vietā vai universitātē cenšas dalīties ar citiem par Jēzu – vai nu ar vārdiem, vai ar darbiem.

Nūboldā organizējam programmas, kur jaunieši var uzaicināt savus draugus. Piemēram, katru Sabata pēcpusdienu mēs dodamies pastaigā uz kādu skaistu vietu tuvākajā apkaimē.

Kāda ir bijusi Tava pieredze Anglijā līdz šim?

Cilvēki ir ļoti aizņemti, un ir svarīgi atrast laiku, ko pavadīt kopā ar līdzcilvēkiem un dabā. Pēc aizņemtas nedēļas ir jauki kopā ar vīru doties mazā piedzīvojumā.

Ko Tu esi iemācījusies pēdējos 10 gados Anglijā?

Jā, jau 10 gadi, cik ātri laiks skrien! Esmu sapratusi, ka ir ļoti svarīgi atrast laiku Dievam, jo darbs un mācības var aizņemt mūsu laiku, bet nevar piepildīt. Esot

pastāvīgi aizņemti, mēs neaugam garīgi attiecībās ar Dievu, negatīvi ietekmētas tiek arī mūsu attiecības ar apkārtējiem cilvēkiem. Jo, ja attiecības ir celtas Kristū, tad ir vieglāk saprast vienam otru un arī caur šķēršļiem iet tad ir vieglāk.

Nūboldā esmu iemācījusies, ka mūsu ticības pamati arī ir ļoti svarīgi, jo tad, kad nonākam jaunā vidē, mums ir uz kā stāvēt. Kad sākam mācīties universitātē, pārceļamies uz jaunu pilsētu vai valsti, tur vairs nav mammas, kas vienmēr pateiks, kā rīkoties tālāk. Tas man iemācīja, ka ir svarīgi, kā pavadām savu brīvo laiku.

Kādus Dieva darbus Tu esi redzējusi pēdējā laikā savā dzīvē?

Dievs ir paveicis gan lielus, gan mazus darbus manā dzīvē. Piemēram, sniedzis iespēju strādāt kopā ar Nūboldas jauniešiem un devis manam vīram darbu, kas paver viņam iespēju augt un izmantot savus talantus. Arī to, ka pēc ilgāka laika esam kopā ar vīru un beidzot varējām atbraukt uz Latviju un apciemot draugus un radniekus. Reiz, kad devāmies mājās no viesošanās pie radniekiem, mūsu mašīnai kaut kas notika, nekas vairs kārtīgi nedarbojās. Tētis bija pie stūres, bija atlikuši apmēram 30 kilometri līdz mājām. Tajā vakarā jutu, ka Dieva eņģeļi vada mašīnu ar tēta rokām.

Kādi ir Tavi nākotnes plāni?

Noteikti pabeigt magistrantūru. Arī mums ar vīru ir lieli plāni, bet svarīgākais ir tas, ka gribam darīt tos kopā ar Dievu.

Sagatavoja Ance Zelča

(Turpinājums no 22.lpp.)

Kā pozitīvo sadraudzības

aspektā jaunieši izcēla mazās grupas sabatskolā, draudzīgumu, atklātību, drošību, brīvību paust savu viedokli, pieredzes apmaiņu, piederības sajūtu, pozitīvu atmosfēru, dedzību par Bibli, profesionālu attieksmi no sabatskolas vadītāju puses un visu dalībnieku iesaistīšanu.

Kā negatīvo sadraudzības

aspektā jaunieši minēja vienaldzību, depresīvu un nospiedošu atmosfēru sabatskolas laikā, citu kritizēšanu un kļūdu meklēšanu, neiesaistīšanos, bailes sacīt ko nepareizu, augstprātību no vadītāju puses, dalībnieku neiesaistīšanos nodarbībā, neieinteresētību atbalstīt tos, kuriem dzīvē ir cīņas un grūtības.

Jaunieši daļēji apstiprināja sabatskolas rokasgrāmatas apgalvojumu, ka sabatskola veicina sadraudzību starp draudzes locekļiem, tomēr viņi minēja vairākus nosacījumus šādas sadraudzības pastāvēšanā un uzturēšanā. Jaunieši sadraudzību labāk uztver mazās grupās nekā lielajās klasēs.

Jaunieši nemaz neapstiprināja sabatskolas rokasgrāmatas apgalvojumu, ka caur sadraudzību sabatskolā vietējās draudzes attīsta projektus, kā iesaistīt jaunos draudzes locekļus, integrējot to draudzes dzīvē, un atrod jaunus veidus, kā atjaunot neaktīvos draudzes locekļus. Tieši pretēji, jaunieši saredzēja šķēršļus, lai šis apgalvojums varētu tikt īstenots. Viņi sūdzējās par sadraudzības zemo kvalitāti sabatskolas lielajās klasēs, kur starp dalībniekiem nav draudzības un savstarpējās uzticēšanās, bet komunikācija notiek tikai starp sabatskolas vadītāju un dažiem dominējošiem runātājiem. Lai gan jaunieši uzsvēra, ka sadraudzība sabatskolas nodarbībās bieži vien iztrūkst, tomēr viņi apzinājās, ka sadraudzība nav kaut kas, ko sabatskolas dalībnieki saņem – sadraudzību sabatskolas dalībnieki veido kopīgi draudzīgā attieksmē un komunikācijā, kura ir pamatota Bībeles vērtībās.

Nākamajā reizē apskatīsim, ko mūsu jaunieši domā par misijas aktivitātēm sabatskolas laikā.

Andris Pešelis, LDS Sabatskolas nodaļas vadītājs

ZIEMASSVĒTKU KARUSELIS

Ziemassvētkos mēs nedomājam par saknēm, bet par galotnēm. Daudziem būs prieks uzlikt spīguļojošu zvaigzni eglītes galotnē. Taču kādam citam tā būs blūka vilkšana un ķekatās iešana, jo tādas ir viņa saknes.

Šai laikā daudzās mājās būs mūžam zaļo eglīšu smarža un zem eglītes – tik glīti sapaķotās dāvanu paciņas. Ļoti labi atceros sevi kā mazu meiteni ilgi sēžam koridorā un nemitīgi skatāmies uz ārdurvīm – jo biju taču apņēmusies beidzot to steidzīgo Salaveci satikt vaigu vaigā; tomēr kāds mani pasauca prom, un tieši pa to laiku gaidītais Salavecis ar savu dāvanu maisu bija atnācis, steigā to palicis zem mūsu krāšņās egles un devies atkal projām.

Tie skaistie meli! Bet vai tiešām meli var būt skaisti? Un kādu iespaidu tie atstāj uz mūsu bērnu zemapziņu? Par to straujā Ziemassvētku karuseļa laikā reti kurš vecāks gatavs aizdomāties. Nu, galu galā, bērni taču vēlāk sapratīs, ka tā dara “visi”. Arī dažādos pasākumos bērniem jāskaita dzejoliši Salatētim, lai no viņa varētu dabūt to kāroto gardumu paku! Kurš bērns gan nezina, ka, īpaši Ziemassvētku laikā, jāuzvedas labi, ja gribi saņemt dāvanas. Cik gan citāda ir mūsu Debesu Tēva mīlestība, kurš mūs mīl bez nosacījumiem! Un kas notiek bērna psihē tad, kad atklājas, ka tā visa bijusi tāda gara bērnu dienu krāpšana? Parasti mēs, pieaugušie, par to tikai pasmejamies.

Tagad man, klausoties dzejolišus, kas tiek skaitīti pie eglītes, bieži ir nācies nodrebēt. Eglīte, kas ir visa prieka avots? Eglīte, kas nes cerību? Vai tiešām? Šis nocirstais koks, kam pavisam drīz nobirs visas skujas un kas tiks izmests mēslainē un aizmirsts kā mostoties pagaisis sapnis?

Netaisos nevienu izbiedēt, tomēr pārdomāsim Dieva vārdus no Atklāsmes grāmatas 22:15 “Ārā paliek...elku kalpi un visi, kas mīl un runā melus.”

Ko domās šie bērni, kad viņiem stāstīsim par Pestītāju, kas silitē dzimis? Vai viņiem būs viegli tam ticēt? Vai viņu prātos šis stāsts neizgaisīs tāpat kā stāsts par Salaveci? Ieejot lielveikalu zālēs, dzirdu

“Klusa nakts, svēta nakts” un “Šodien mums Pestītājs dzimis”. Ir prieks, ka šīs dziesmas skan un ka šis ir laiks, kad varam aicināt draugus uz dievnamiem, dāvināt grāmatīņas par Dievu saviem radiem un kaimiņiem un lūgt Debesu Tēvu, lai Viņš iesēj cilvēku sirdīs dārgo ticības sēklu. Es ticu, ka šis ir sēšanai labvēlīgs gadalaiks!

Es ticu, ka arī šajos Ziemassvētkos, šajā svētku iepirkšanās jucekļī un burzmā kāds pēkšņi atradīs to vienīgo, īsto pārli un aizies, un pārdos visu, lai to iegūtu! **Vēl Debesu valstība līdzinās tirgotājam, kas meklēja dārgas pārles. Un, atradis vienu sevišķi dārgu pārli, nogāja un pārdeva visu, kas tam bija, un nopirka to. (Mateja 13:45, 46)**

Šis gan ir arī laiks, kad apzināties, ka ap mums ir daudz vientuļo, daudz noskumušo un daudz tādu māju, kurās valda trūkums un nabadzība.

Salamana pamācībās 11:25 mums apsolīts, ka **“Dvēsele, kas bagātīgi svētī citus, taps stiprināta, un kas bagātīgi vedzē citus, kļūs arī pats veldzēts.”**

Varbūt tu, draugs, vēlies šajos Ziemassvētkos sagatavot kādu īpašu dāvanu Debesu Tēvam?

Kad Rodžers Morno uzzināja par kādu draudzes jaunekli, kuru viņš agrāk bija pazinis un kurš bija aizgājis tālu projām no Dieva un pievērsies izlaidīgai uzdzīvei, viņš apņēmas par jauno cilvēku lūgt Kristus asins nopelnā ik dienas tik ilgi, kamēr jauneklis atgriezīsies pie Dieva. Tieši pēc trim gadiem tas notika – puisis ielēja glāzē kārtējo alkohola devu, bet tā garša bija tik pretīga, ka viņam tas bija tūlīt jāizspļauj. Tai dienā viņš saprata, ka kāds par viņu lūdz Dievu! Viņa sirds tapa aizskarta no šīs dievišķās mīlestības, un viņš atgriezās pie sava Debesu Tēva!

Debesis šajā Ziemassvētku laikā gaida mūsu lūgšanas, pielūgšanas un aizlūgšanas, lai patiesās Debesu svētību dāvanas var nolaisties lejup uz šo tumsas apņemto zemi! Dosim godu Dievam augstībā!

Vineta Krauliņa,
LDS Komunikācijas nodaļas vadītāja

Papagaili sludinātāji

Sveiks, draugs! Klāt gada nogale, beidzies pirmais semestris, un ir laiks pavilkt svītru zem paveiktiem darbiem. Ceru, ka Tev sekmējies un ka vari doties brīvlaika atpūtā ar mierīgu sirdi un labi padarīta darba apziņu! Šīs reizes stāstiņš būs vienlaikus priecīgs, vienlaikus iedvesmojošs un tāds, kas rosinās dažu labu domu, kā labāk paveikt mūsu pašu galveno darbu un uzdevumu – pastāstīt cilvēkiem par Jēzu.

Vecmāmiņa Marija kopā ar savu ģimeni dzīvoja lielā mājā Maijagezas pilsētā, Puertoriko.

Mājā vienmēr valdīja rosība. Pagrabā vectētiņam bija liela darbnīca, kurā viņš kopā ar dažiem palīgiem gatavoja mēbeles; katru dienu no pagraba plūda zāģu, āmuru un slīpmašīnas trokšņi, šņāca krāsošanas pistoles un skanēja strādnieku balsis. Tur tapa gultas, kumodes, skapji, galdi un krēsli.

Arī augšstāvā rosība nebija mazāka, jo mājā dzīvoja veselas trīs paaudzes – vecmāmiņa un vectētiņš, viņu bērni un mazbērni. Turklāt gandrīz katru dienu pie viņiem ciemojās visi apkārtnes bērni, jo vecmāmiņa gatavoja ļoti gardus ēdienus un labprāt pamieloja ikvienu, kas bija ieradies viesos.

Ģimene dzīvoja šķietami jauki un saskanīgi, taču par vienu lietu vecmāmiņa tomēr raizējās. Savā ģimenē viņa bija vienīgā septītās dienas adventistu kristiete, un šajā ziņā viņai neklājās viegli. Kad pienāca vakara svētbriža laiks, vecmāmiņa vienmēr aicināja ģimenes locekļus pievienoties viņai dziedāšanā, Bībeles lasīšanā un lūgšanā, taču tikai retu reizi kāds tiešām pievienojās. Lielākoties vecmāmiņa svētbrižu

laikā verandā aiz mājas bija viena pati ar Dievu un saviem diviem papagaiļiem. Papagaiļu vārdi bija Pepe un Lote.

Vecmāmiņai ļoti patika vakara svētbriži! Viņa dziedāja dziesmas, skaļi lasīja Bībeli un dažreiz, kad apkārt nebija neviena cita, ar ko varētu sarunāties, pat sludināja saviem papagaiļiem.

Drīz vien Pepe un Lote iemācījās dažas no vecmāmiņas mīļākajām dziesmām. Pati mīļākā vecmāmiņas dziesma bija "Svēts ir, svēts ir, svēts ir...". Katru reizi, kad vecmāmiņa dziedāja šo dziesmu, Pepe un Lote sāka šūpoties uz priekšu un atpakaļ un, kaklus izstiepuši, dziedāja līdzī, cik skaļi vien jaudāja. Vecmāmiņa atkārtoja arī dažus vārdus un frāzes no svētrunām, kuras viņa bija dzirdējusi draudzē. Arī tos viņas papagaiļi iemācījās. Nepagāja ilgs laiks, kad te viens, te otrs putns skaņā balsi iesaucās: "Atgriezieties no grēkiem! Tas Kungs nāk!"

Pepe un Lote dzīvoja būrī kāpņu laukumā. Šīs kāpnes veda no pagraba uz verandu mājas aizmugurē. Vectēva pagrabs tāva darbnīcā strādāja kāds puisis vārdā Karloss, kurš bija ļoti slinks. Vispirms Karloss pavadīja ilgu laiku,

izraudzīdamies īsto dēli, tad labu brīdi atpūtās pēc smagās izvēles, tad atrada vēl kaut ko, kas palīdzētu novilkt laiku, tad spēlēja telefonā spēlītes, bet strādāt gan nestrādāja.

Taču bija kāds, pareizāk – kādi, kas slinko strādnieku modri uzraudzīja. Katru reizi, kad pie Karlosa darbapalāda ilgāku laiku valdīja klusums, abi papagaiļi skaļi sauca viņa vārdu: "Karlos! Karlos! Karlos!" Tas puisis ļoti sadusmoja.

Kādu vakaru, kad abi putni viņu bija uzmanījuši īpaši vērīgi un saukuši viņa vārdu pa visu māju ne vienu reizi vien, Karloss kļuva tik ļoti dusmīgs, ka uzkāpa līdz kāpņu laukumam, atvēra papagaiļu būru aizbīdņi un atstāja durtiņas vaļā.

Nākamajā dienā, pavisam agri no rīta, kad ārā vēl bija tumšs, viena no vecmāmiņas kaimiņnēm pamodās no kāda divaina trokšņa. Aiz viņas loga skanēja balss: "Svēts ir, svēts ir, svēts ir...", "Atgriezieties no grēkiem! Tas Kungs nāk!". Kaimiņiene pieskrēja pie loga un paverās ārā, tumsā. Tajā brīdī atkal atskanēja dziesma un brīdinājuma sauciens: "Atgriezieties no grēkiem! Tas Kungs nāk!" Satraukusies viņa uzrāva mugurā uzsvārci un tāpat čībās izskrēja uz ielas. Neviena nebija.

Ar pūlēm sagaidījusi rītausmu, viņa sāka apstaigāt pārējos kaimiņus, jautādama: “Vai jūs arī dzirdējat dīvaino balsi aiz loga?”

Vecmāmiņa rosījās virtuvē, gatavodama brokastis, kad nomanīja, ka uz ielas valda neparasta kņada. Viņa pameta darāmo un arī izgāja laukā. Par neparasto runātāju, kuru bija dzirdējis te viens, te otrs, satraucās vai viss rajons. Uzzinājusi, kas par lietu, vecmāmiņa smiedamās paskaidroja, ka runātāji ir viņas papagaiļi. Turpat kokā jau abi sēdēja!

Drīz vien Pepe un Lote bija

atpakaļ savā būrī, bet vecmāmiņa palika uz ielas, stāstot kaimiņiem, kā viņas papagaiļi iemācījušies dziedāt un sludināt.

Daži no kaimiņiem teica, ka vēlas vairāk uzzināt par Bibeli, tāpēc vecmāmiņa piedāvāja pasniegt tiem Bībeles stundas; pēc kāda laika vairāki no viņiem nodeva sirdi Jēzum un tika kristīti.

Pepe un Lote tikai atkārtoja vārdus un skaņas, ko bija dzirdējuši vecmāmiņas svētbrīdī. Viņi īsti nesaprata, ko tas viss nozīmē, kamēr mēs to visu zinām no Bībeles. Jēzus

ir mūsu draugs, un mēs varam citiem stāstīt par to, ko Viņš mūsu labā ir paveicis pie krusta un turpina veikt šobrīd, esot Debesu Svētnīcā!

Ja jau divi papagaiļi varēja liecināt par Jēzu, vien atkārtojot citu teiktās skaņas, cik daudz vairāk mēs varēsim darīt, ja ik dienas pētīsim Dieva Vārdu un saprātīgi dalīsimies Bībeles vēstī ar citiem!

Lai Tev svētībām bagāts un skaists jaunais gads! To gaidot, pieraksti visu, ko Dievs Tev devis piedzīvot 2019. gadā un atceries pateikt Viņam PALDIES!

Atmiņas pants:

“Lieli ir Tavi darbi, Kungs mans Dievs, ko Tu mūsu labad esi darījis, un diženas ir Tavas svētības pilnās domas par mums! Taviem brīnumiem un padomiem nav nekā līdzīga. Kad pūlos tos izteikt un pasludināt, es nespēju tos saskaitīt.” (Ps. 40:6)

Vai atceries, ka pagājušajā reizē lūdzām Tev uzrakstīt par saviem un savas ģimenes vismīļākajiem svētkiem?

Esam saņēmuši brīnumjauku vēstuli no Līnas, kurā viņa mums uzticējusi savu stāstu par skaistākajiem svētkiem Bērziņu ģimenē.

Līna arī atsūtīja atbildes uz jautājumu par kādiem, kas apmaldījušies un ar Dieva palīdzību atraduši īsto ceļu:

Pazudusi avs,
Pazudušais dēls,
Jona,
Sauls no Damaskas,
Naamans (daži no šiem apmaldījās pārnēstā nozīmē – ticības ceļā).
Sirsnīgs paldies Līnai!

Līnas stāsts:

“Mēs ģimenē pasaulīgus svētkus nesvinām, bet mums katrā nedēļas nogalē ir visīpašākie svētki – SABATS! Tā ir diena, kad mēs aizmirstam par skolu un darbiem.

Mums Sabats ir īpašs, tāpēc ka mēs to visbiežāk pavadām kopā. Jau Sabata sākumā parasti mamma mūs iepriecina ar kādiem pašceptiem veselīgiem cepumiņiem, un tas mūs ļoti priecē, tāpēc ka ikdienā parasti tam neatrodas laiks. Dievnamā mēs satiekam savus draugus un dienas lielāko daļu pavadām kopā. Pēc dievkalpojuma mums ir kopīgas pusdienas vai nu dievnamā vai mājās. Un pēcpusdienā mēs visdrīzāk izejam pastaigā vai arī notiek kāds misijas pasākums.

Es ceru, ka arī jums Sabats ir īpašs!!!”

Visbrīnišķīgākā

DIEVA dāvana

Krā: Krū, vai atceries mūsu lauku mājas vecmāmiņu Jeti?

Krū: To, kura izglāba mazo jēriņu Knīpiņu? Nu ja, ka atceros! Viņa ir ļoti jauka vecīņa. Mīl dzīvniekus, putniņus, īpaši jau mani, jo es viņai palīdzēju vasarā ganīt nerātņo Knīpu, kad tā bradājās pa kāpostu dobēm. Man tas izdevās lieliski! Jete bija tik priecīga!

Krā: Jā, bet tagad viņa ir ļoti bēdīga! Šorīt biju ar draudzenēm Jetes pagalmā lasīt pilādzīšus. Nolaidos uz palodzes un gribēju piekļaut pie Jetes istabas loga, bet tad dzirdēju, kā viņa pavisam skumīgā balsī sacīja kaimiņtantei Bertai, kura dažkārt viņu apciemo, cik bēdīga viņa ir, jo tuvojas Ziemassvētki.

Krū: Ko?! Vai tad pasaulē ir kāds, kurš par to bēdātos?!

Krā: Tieši Ziemassvētkos reizē ar JĒZUS piedzimšanas dāvanu, šķiet, cilvēki kļūst jaukāki. Viņi viens otram dāvina dažādas dāvanas, samīļo ar sirsnīgiem vārdiem un jaukiem vēlējumiem. Tā, it kā viņu sirsnības būtu "piesnigušas" pilnas ar mīluma kupenām!

Krū: Varbūt Jete ir bēdīga par to, ka tās ātri izkūst, kad svētki beidzas?

Krā: Nu nē, es domāju, viņa bēdājas, jo ir pavisam viena. Svētkos sanāk kopā ģimenes, radnieki, bet Jetei neviena nav.

Krū: Žēl gan! Mums vajadzētu viņu iepriecināt. Nav labi, ja JĒZUS svētkos kāds ir noskumis. Pie tam tik jauks cilvēks kā vecmāmiņa Jete. Krā, mums kaut kas jāizdomā!

Krā: Es zinu! Mamma lielajā Bībelē bija rakstīts, ka DIEVS grib, lai neviens neaizmirst labu darīt un dāvanas dot!

Krū: Klausīsim DIEVAM un

uzdāvināsim viņai Ziemassvētkos kādu supervarenu dāvanu!

Krā: Ļoti laba idejina! Interesanti, par kādu dāvanu Jetei būtu prieks?

Krū: Vai par to nekas nebija rakstīts mamma Bībelē?

Krā: Paga, jāpadomā. Ā, atceros, mamma reiz teica, ka pašas labākās dāvanas nāk no Debesīm, no gaismas TĒVA.

Krū: Varbūt Jetei nepieciešama kāda no tādām dāvanām?

Krā: Labāk pajautāsim mūsu draugam Vilnim. Viņš noteikti zinās, jo viņš ir DIEVA draugs.

Krū: Tas ir ļoti labi. Tad jau viņš varēs DIEVAM paprasīt kaut ko priekš Jetes!

Krā: Jā, kaut ko ļoti iepriecinošu!

Krū: Es zinu, kur mēs Vilni varētu satikt. Šajā laikā viņš parasti dodas mājās no baznīcas. Re, kur nāk cauri parkam! Vilni, pagaidi, mums tev kaut kas svarīgs jāpajautā!

Vilnis: Sveiki, vārnēni! Kāds svarīgs jautājums nospiež jūsu mazās putnēnu sirsnības?

Krū: Vispirms pasaki, vai DIEVS patiešām ir tavs draugs?

Vilnis: Jā, ir. Pie tam Pats labākais!

Krū: Tas ir labi. Vai tu nevarētu VIŅAM palūgt ļoti iepriecinošu dāvanu priekš kādas jaukas, bet noskumušas vecmāmiņas?

Krā: Viņu sauc Jete, un viņa ir pavisam viena visā lielajā pasaulē! Ziemassvētkos, kad visi priecīgi savās ģimenēs svin JĒZUS piedzimšanas svētkus, viņai ir vientulības pilna un ļoti noskumusi sirds.

Krū: Jā, un tāpēc mēs izdomājam, ka viņai vajag uzdāvināt kādu lielisku dāvanu!

Krā: Mūsu mamma teica, ka

pašas labākās dāvanas nāk no Debesīm, no DIEVA.

Vilnis: Tā ir taisnība. Dāvanas ir kā mīlestības un cieņas sveiciens vienam pret otru, bet, lai cik labas arī nebūtu tās dāvanas, kuras cilvēki saņem vai dāvina viens otram, tās nekad nevar līdzināties dāvanām vai veltēm no Dieva, jo **"Katrs labs devums un katra pilnīga dāvana nāk no augšienes, no gaismas Tēva, pie kura nav ne pārmaiņas, ne pārgrozības ēnas."** Jēkaba1:17

Krū: Tad nu mēs ar Krā domājam – ja tu un DIEVS esat draugi, vai tu nevarētu VIŅAM palūgt kādu dāvanu Jetei? DIEVAM pieder visa pasaule, VIŅŠ noteikti zinās, kā iepriecināt bēdīgu sirsnīņu.

Vilnis: Protams, DIEVS lasa katru sirsnīņu kā atvēru grāmatiņu un zina, kā katram palīdzēt. Mīlie vārnēni, vai zinājāt, ka cilvēki katru dienu saņem dāvanas no DebesTĒVA?

Krū: Laimīgi!

Vilnis: Arī jūs tās saņemat ik mirkli.

Krā: Tiešām? Un kur tās ir?

Vilnis: DIEVS ir dzīvības devējs. Gaiss, kuru elpojam, ir dāvana no DIEVA. Ūdentiņš, kuru dzeram, – tā arī ir dāvana no VIŅA. Atverot aciņas no rīta, mēs ikviens saņemam dāvanā jaunu dienu.

Krū: Tā ir. Nevienā veikalā jaunu dienu nopirkt nevar! Es to zinu!

Vilnis: Ja cilvēks paceļ acis uz debesīm, tajās DIEVS dāvina skaistus mākoņus, sauli, zvaigznes. Putni dāvina savas dziesmiņas, puķītes – smaržu un skaistumu.

Krū: Šīs lietas ir radījis DIEVS.

Vilnis: Bet Visbrīnišķīgākā DIEVA dāvana – tā ir mūžīgā dzīvība caur Viņa DĒLU JĒZU KRISTU.

Tā ir DIEVA pati lielākā un pati vērtīgākā dāvana, kuru DIEVS nonesa uz zemes cilvēkiem Ziemassvētkos.

Krā: Es domāju, ka neviena dāvana virs zemes, ne sudrabs, ne zelts, nevar dāvēt mūžīgo dzīvību, vai ne?

Krū: Jā, to nevar ne griķu putriņa, ne brokoļi, ne riekstu cepumiņi!

Vilnis: Tā ir patiesība. Bībelē teikts: **Dieva balva ir mūžīga dzīvība Kristū Jēzū, mūsu Kungā. Romiešiem 6:23** JĒZUS atstāja Debesis un ienāca šajā pasaulē kā Cilvēkbērns, lai katram savam draugam to dāvētu!

Krā: Tas ir tieši tas, kas Jetei vajadzīgs!

Krū: Jā, viņai vajag dāvanu, kas nepazūd! Piparkūkas, kūkas un kliņģerus viņa apēdīs un tad varbūt atkal bēdāsies.

Krā: Vai JĒZUS vecmāmiņai Jetei var uzdāvināt Savu draudzību?

Krū: Un prieku?

Vilnis: Protams! JĒZUS saka: **Nāciet šurp pie Manis visi, kas esat bēdīgi un grūtsirdīgi, Es jūs gribu atvieglināt. Mateja 11:28** Pašam vientuļākajam cilvēkam DIEVS grib

dāvināt mīlu un sirsnīgu ģimeni – Savu draudzi. Tā ir vieta zemes virsū, kur cilvēki mīl viens otru, palīdz cits citam, kur neviens nejūtas vientuļš vai nevajadzīgs.

Krū: Es zinu – viņus visus kopā salipina KRISTUS mīlestība!

Krā: Tas mums Jetei jāpasaka! Lai viņa zina, ka šajā pasaulē nemaz nav viena!

Krū: Jā, ka viņa var dabūt mīlu un sirsnīgu ģimeni!

Krā: Un tas var notikt jau šajos pat Ziemassvētkos!

Vilnis: Savai draudzes ģimenei JĒZUS teica, lai **tos, kam ir kādas bēdas, tie iepriecina ar to ieprieku, ko paši no Dieva saņēmuši. 2. Korintiešiem 1:4** Tas nozīmē dalīšanos DIEVA dāvanās ar citiem.

Krū: Es zinu, kas jādara! Aicināsim Jetei šos Ziemassvētkus svinēt kopā ar DIEVA draugiem!

Krā: Tad viņa nejutīsies viena un noskumusi.

Vilnis: Mēs katrs savā ģimenē, draudzē varam aicināt kādu vientuļīgu un noskumušu cilvēku.

Krā: Un mēs – vecmāmiņu Jetei!
Krū: Es domāju, JĒZUS tieši tā darītu!

Krā: VIŅŠ arī šodien caur Saviem bērniem grib samīļot, iepriecināt un iedot cerību bēdīgajiem un noskumušajiem, vai ne?

Vilnis: DIEVA lielākais prieks ir piedot, glābt un dāvēt vislielāko dāvanu – mūžīgo dzīvību katram cilvēkam!

Krū: Mēs ar Krā abi uzzīmēsim vecmāmiņai Jetei superskaistu Ziemassvētku apsveikumu!

Krā: Un ielūgsim uz svētku svinībām!

Vilnis: Mīlie bērni, dalīsimies ar dāvanām, kuras DIEVS mums devis – ar siltiem, uzmundrinošiem vārdiem, smaidiem, mīlas un atsaucīgas sirsnīgas dāsnajiem darbiņiem. Lai šos Ziemassvētkus apmirdz svētības, ko dāvējam citiem!

Krū: Un lai visi priecājas un saprot – JĒZUS ir te – mūsu katra sirds pašā viducī!!!

Atšifrē Bībeles pantu,
izmantojot dāvanu
lentiņu kodu!

a d e g i n p r s k t u

_ a _ r s l _ b _ d _ v _ m _ u _ k _ t _ a p _ l _ ī _ a

_ ā v _ n _ _ ā _ _ o _ u _ š _ e _ e _ , _ o g _ i _ m _ s

_ ē v _ , _ i _ _ u _ a _ _ v _ e _ ā _ m _ i _ ņ _ a _ ,

n _ _ ā _ g _ o z ī b _ s ē _ _ s .

KALENDĀRS
gaišākai dienai
2020

PATMOS.LV